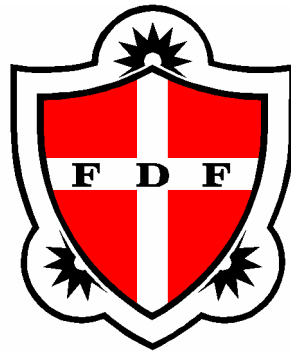

V. Hornum FDF

1955 – 2005

Et kort historisk "kik" på V. Hornum FDFs 50 år

Af Johs. E. Madsen

Inspirationen til at starte en FDF-kreds i V. Hornum kom fra Aalborg FDF 1. kreds, som havde pinselejr i V.

Hornum i 1955.

Mange drenge (der var kun drenge i 1955) fra V. Hornum området så de mange FDF uniformer fra Aalborg og fik lyst til at blive FDFere.

Derfor pressede de på for at få startet en kreds her. Og sidst i oktober 1955 var Vester Hornum FDF en realitet, fordi daværende sognepræst Henry Andersen, førstelærer Anders Larsen, hvilehjemsbestyrer Alfred Eskildsen og seminarieelev Gunner Laursen påtog sig opgaven som ledere i kredsen.

Siden har FDF slået rødder. Ca. 150 ledere har på skift været med i de 50 år og omkring 1000 børn har været medlem af kredsen i samme tidsrum.

I 1974 kom piger med, fordi FDF og FPF på landsplan blev lagt sammen til et forbund.

Medlemstallet har de sidste 30 år ligget lige i underkanten af 100 med toppunkt i 1985 på 132.

Lokaler

Kredsen har haft til huse fire forskellige steder siden starten.

Først var man i præstegårdens avlsbygning i en gammel konfirmandstue i 5 år. Her løb der af og til en rotte over gulvet, sagde man.

Herefter var kredsen i 10 år i kælderen under den nye konfirmandstue, hvor der er legestue i dag.

I 1970 flyttede kredsen ind i et par kælder-lokaler i skolen og var her i 10 år.

Siden 1980 har FDF haft eget hus, som absolut er de bedste faciliteter, kredsen har haft i de 50 år.

Sidst i 1978 købte FDF en god svinebygning, som blev ombygget i 1979 og taget i brug i 1980.

I 1985 blev salen med scenen og værksteds-kælderen bygget til.

Alt arbejde – på nær en skorstensinddækning – blev udført af forældre og ledere uden vederlag. Godt gået!

I 1999 kom loppehallen til og i 2002 blev de to sheltere bygget af tømmer fra egen skov.

Arealer

Og så er FDF efterhånden blevet "en lille husmand", idet kredsen har købt jord 5 gange og har i dag 14 td. land, som har en dårlig bonitet, men som er alle tiders område for børn (og voksne), da arealet er stærkt kuperet og skovklædt med åbne græs- og lyngklædte områder.

Om vinteren bruger "hele byen" Chokoladebakken som kælkebakke.

Det er dejligt, at mange fra V. Hornum går tur i området. Man kommer endda fra Farsø og Aars.

Gennem de 50 år har FDF plantet mange træer. Ca. 12.000 er det blevet til fordelt mellem løvtræer og nåletræer. Mange af de sidste er solgt som juletræer, som har givet kredsen en lille indtægt

På grund af forældres indsats og tilskud fra fonde skylder kredsen kun 25.000 kr. på hele herligheden, og de er endda rente- og afdragsfrie, så længe der er en FDF kreds i V. Hornum.

Gennem årene har FDF fået en megen solid opbakning fra forældre og andre, derfor kan man frimodigt se frem til næste skarpe hjørne.

Johs. Madsen

Selv FDFere kan blive trætte

Af Chr. Bach Iversen

Hvis jeg skulle bidrage med et par glimt fra de år, jeg var aktivt involveret i V. Hornum FDF, kunne det være to eksempler på, at selv FDFere kan blive trætte, hvor friske og vågne de ellers normalt er.

En hård tur til Norge

I 1968 var V. Hornum med distriktet på tur til Norge, hvor vi boede på halvøen "Telnes" i Seljord-søen. Det var en teltlejr med mange gode og anstrengende oplevelser, bl.a. hike på det nærliggende "Lifjell" og tømmerflådebyggeri og sejlads på søen.

På turen hjem med færgen fra Larvik til Frederikshavn var vi alle godt trætte.

Da vi kom til Frederikshavn og skulle gå fra borde, holdt vi naturligvis mandtal – og der manglede én. Og det var en fra V. Hornum FDF. Vi vidste, at han var med, da vi gik om bord, men nu var han der ikke. Ingen kunne finde ham noget sted på den store færge. – Vi fik alarmeret besætningen, og alle blev sat til at lede overalt på skibet. Han var der ikke!

Mange bange anelser begyndte at melde sig. Der var nu gået over en time.

Da kom der endelig en rengøringsdame, som havde fået til opgave at lede på et af de nederste dæk, og sagde, at dernede var en låst toiledør.

Vi skyndte os derned, og da vi bukkede os og kikkede ind under døren, kunne vi se ham. Han var gået på toilet, var blevet overvældet af trætheden og var gledet ned på gulvet, hvor han nu lå i sin dybeste søvn.

Vi fik ham vækket og kunne omsider begive os hjemad med alle i god behold.

Månelanding

I 1969 var vi på sommerlejr på "Lyngborg" ved Hald sø syd for Viborg. Et dejligt sted med mulighed for mange gode oplevelser. (Johs. E. Madsen var undtagelsesvis ikke med, da han den sommerferie var på sløjdlærerkursus).

Vi havde alle glædet os meget, men der var et skår i glæden, og det var, at vi så ikke var hjemme og kunne se TV sammen med resten af Danmark og hele verden, når den helt store sensation blev transmitteret, nemlig menneskets første besøg på månen.

Vi talte en del om, at det måske blev genudsendt, når vi var hjemme igen, men det var jo ikke det samme. Nu lå der på den anden side af hovedvej 13 en mindre landejendom, hvor der boede et ægtepar. – Jeg vovede mig derop og spurgte, om de havde fjernsyn (det var langt fra sikkert). Det havde de. Jeg forklarede vores situation og fik spurgt, om det vel da ikke kunne tænkes, at vi alle sammen måtte komme op til dem og se amerikanerne lande på månen.

Det måtte vi!

Og den 21. juli over midnat sad vi alle parate i den lille stue. Klokken 1,56 dansk tid tog Neil Armstrong de berømte skridt på månen i sine store moon-boots og sagde: "Et lille skridt for mennesket, men et stort skridt for menneskeheden".

Ja, det var kl. 1.56, og derfor bliver jeg også nødt til at tilføje, at også her overvældede søvntrangen en hel del af drenge, så ikke alle var vågne, da det skete. Men vi havde chancen, takket være et par gæstfrie mennesker.

Chr. Bach Iversen

Mor...jeg så Karlsvognen!!

Af Karen Møller

En af mine bedste FDF oplevelser havde jeg her for nylig med tumlingeklassen. Vi skulle overnatte i shelterne en

helt almindelig fredag aften i begyndelsen af september. Vejret var dejligt lunt; men allerede kl. 21.30 var der helt mørkt, kun bålet mellem de to sheltere lyste lidt op. Det var rigtig hyggeligt at sidde omkring bålet og synge; men udenfor bålet lys var vi omkranset af totalt mørke og skræk.

Nu kom så det tidspunkt, hvor vi skulle overskride vore grænser og vise, at vi var rigtige "spejdere" ved at gå ud i mørket, ud i skoven – **uden lommelygte**.

Nej hvor var det uhyggeligt. Vi var ved at falde over hinandens ben, blot for at holde fast i så mange hænder som muligt på en gang.

Efterhånden blev vi dog mere modige, for vi var jo i flok, og vi var mange, så mørket kunne bare komme an. I gåsegang gik vi nu gennem den mørke skov; men vore øjne vænnede sig til mørket, så da vi kom op på toppen af Chokoladebakken, kunne vi faktisk se rigtig meget. Hvis vi havde haft lommelygte med, ville vi kun kunne se, hvad der var i skæret af dens lys, og alt udenom ville virke ekstra mørk og truende. Nu var vi selv nærmest en del af landskabet, og vi kunne både se og høre og fornemme, hvad der foregik omkring os. Vi arbejdede **sammen** med mørket, og derfor virkede det slet ikke truende eller farligt længere.

Nu var det så tid at vende tilbage; men nu behøvede vi ikke længere at klamre

os til hinandens hænder, for som en af tumlingene sagde: "Nu er jeg slet ikke mørkeræd mere." Det var som om det nu var os, der beherskede mørket og ikke omvendt.

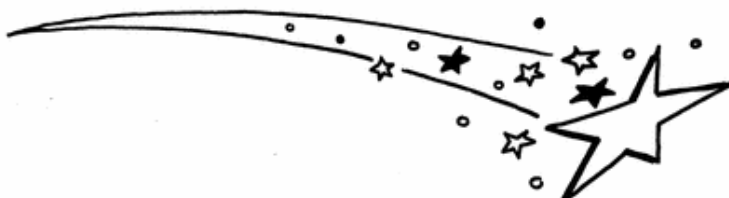
Mens vi stod derude i en lysning i skoven, brød der en masse stjerner frem. Det var næsten helt højtideligt bare at stå i FDF skoven og så kunne se så langt ud i universet. Vi kiggede efter stjernebilleder, og det endte med at alle kunne få øje på Karlsvognen.

Tilbage ved bålet var det nu tid at gå til ro, og da det var fredag, og alle var trætte, var der ingen protester. Ganske vist er shelterne store; men da vi var 19, var der ikke plads til os alle, så nogle af os måtte ligge omkring bålet under åben himmel. Det i sig selv var en kæmpeoplevelse. Tænk at kunne ligge lunt og trygt i soveposen og så kigge op på millioner af stjerner. Det var næsten for stor en oplevelse til bare at lukke øjnene for, så jeg sov med brillerne på – jeg ville da ikke gå glip af noget så fantastisk. Jeg tror også, jeg så et stjerneskud – jeg nåede også at ønske noget; men jeg siger ikke, hvad jeg ønskede...

Næste morgen da forældrene kom og hentede deres poder, var der en, der råbte: "Mor, mor, jeg så Karlsvognen.."

Den dag gik vi hjem med en fornemmelse af at "noget var lykkedes."

Karen Møller

Min bedste oplevelse med FDF

Af Mette Skov Hansen

Jeg kunne skrive mange sider om de daglige oplevelser med børnene, men jeg har valgt at skrive om, da jeg deltog i FDFs landsmøde på Nyborg Strand. Vi var Karen og undertegnede her fra V. Hornum og to fra Overlade FDF, der kørte sammen. Vi drog hjemmefra fredag sidst på eftermiddagen og satte kursen mod Nyborg. På vejen gjorde vi ophold for at få noget at spise, og her havde jeg min første oplevelse. Lars Christiansen fra håndboldlandsholdet stod pludselig oppe og købte mad. Det syntes jeg var spændende, for jeg kan godt li' håndbold. Her mødte vi også de første blå uniformer.

Efter maverne var fyldte, kørte vi videre til Nyborg og ankom ved 19.00 tiden. Vi blev indkvarteret. Karen og jeg skulle dele værelse med to andre. Vi havde den flotteste udsigt til Storebæltsbroen. Kl. 20.00 skulle vi mødes i salen, og hold da op, sikke et syn det var at komme derind. Jeg vil tro, der var ca. 600 blå uniformer samlet på et sted – okay der var også nogle få grønne KFUK spejdere.

Vi blev budt velkommen, hvor roeren Arne Nelson underholdte. Her fik vi rørt lattermusklerne, og han lærte os at sige YES, altså på én gang. Kan I forestille jer hvordan det lyder, når der er så mange, der råber på samme tid? Nej vel – men det var forrygende, kan jeg fortælle jer. Det at være en del af så stort et fællesskab, skal opleves.

Kl. 22.00 drog vi alle til midnatsgudstjeneste i Nyborg Kirke. Kirken er stor – men den var fyldt til bristepunktet

af blå uniformer, nogle sad endda på gulvet i midtergangen.

Efter en flot gudstjeneste spillede de noget musik, jeg aldrig før har hørt som afslutning på en gudstjeneste. Jeg sad bare og ventede på, at nogle skulle danse Can-Can ned ad midtergangen – det var der så ikke, men musikken var til det.

Hjemme igen på kursuscentret skulle vi have natmad, som vi havde bestilt i forvejen. Derefter var vi trætte, men da var det også langt over midnat.

Næste morgen var vi klar igen til kl. 8.00. Dagen gik med afstemning, taler for og imod forslagene, nogle skulle måske være blevet på deres plads i stedet for at gå på talestolen, men sådan er det jo altid. Men efter en forrygende aftensmad var vi friske igen og blev underholdt. Det var en efterskole, der lavede et flot skuespil, med noget godt musik, det var rigtig godt.

Søndag var afslutningens dag. Her var der mulighed for at gå rundt og kikke på de forskellige FDF-boder, de havde stillet op og aflægge et lille besøg i FDF-butikken. Samtidig var der også mulighed for at få en snak med de andre kredse, som vi næsten aldrig ser.

Efter middagsmaden var vi trætte efter alle de grineflip, taler, oplevelser, hyggesnak og noget superlækkert mad. Vi var klar til at drage hjem. Det var en kanon oplevelse, som jeg personligt mener alle bør opleve.

Det var en af de bedste oplevelser i min 11-årige FDF karriere.

Mette Skov Hansen

Suset fra FDF

Af Anni Mina Knudsen

Hvad har FDF betydet for mig? Hvordan kan man beskrive det? Hvordan kan man beskrive suset at synge omkring bålet og mærke varmen i ansigtet, at råbe: *"Lejravis, lejravis, lejravis"*, så alle skovens dyr bliver skræmt fra vid og sans. En råkold morgen når man vågner i sin bivuak på det norske fjeld – med iskolde fødder og alligevel føler varmen og glæden helt ned i istapperne.

Hvordan beskriver man følelsen af det enorme fællesskab, man har med tusindvis af andre i blå skjorter på landslejr på Sletten, en tidlig sommermorgen når *"Morgensolen kalder os på vandring"*? Hvordan kan affektionsværdien af en sangbog beskrives, der er så overskrevet med hilsner fra venner fra lejre, at man næsten ikke kan læse sangene deri – hvilket også er ligegyldigt, da sangene sidder på ryggraden.

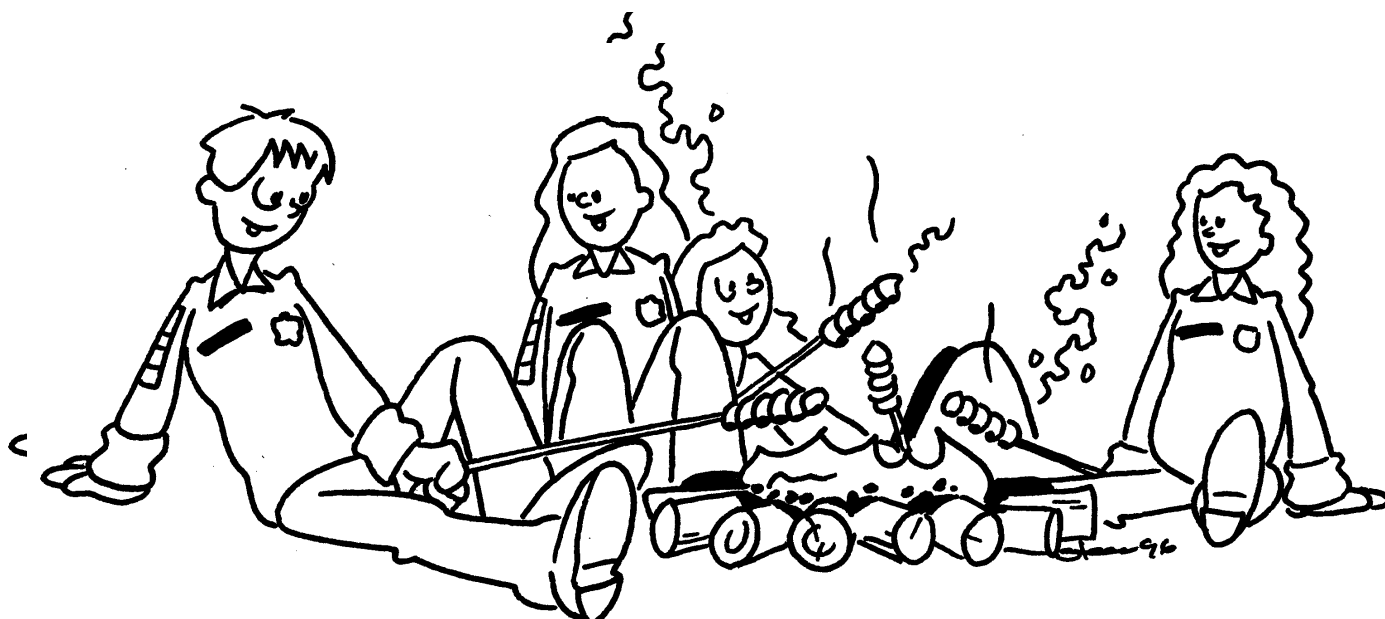
Og hvor taknemmelig er man ikke, når man efter mange timers hike en regnfuld, mørk efterårsaften, ankommer til en lade og får lov at sove imellem halmballer – og laver varm kakao på trangiaen.

Kan venskab og fællesskab, natur og livsvarige oplevelser gå op i en højere enhed? Det kan de i FDF. Men det kan ikke beskrives, det skal opleves!

I dag, 21 år efter jeg startede i FDF i Vester Hornum, er jeg leder i Nyboder FDF, har rejst rundt på Balkan som repræsentant for FDF, været medarrangør af kurser på FDFs hovedsæde, Ryssensteen, holdt kurser på Sletten osv. Det går i blodet – *man får blåt blod*. Det går i alt det du gør, det bliver dine værdier!

Tillykke Vester Hornum FDF – og TAK!

Anni Mina Knudsen

Det bedste og det værste

Af Anne Røndal Kjeldsen

Jeg har en dårlig hukommelse.

Begivenheder og tildragelser løber ud af min erindring som vand af et utæt kar. Når andre spørger mig: "Kan du ikke huske dengang da...?" Så husker jeg intet. Og derfor er jeg højst upålidelig, når det drejer sig om at bidrage med fortællinger i anledning af Vester Hornum FDFs 50-års jubilæum, selv om det ellers er en begivenhed, der er værd at fejre og fortælle historier i anledning af.

Men jeg forsøger alligevel, og indbilder mig at have i hvert fald et par tildragelser i nogenlunde klar erindring. Og jeg har kaldt dem "Det bedste og det værste". At også det værste er med, må ikke tilskrives en tanke fra min side om, at de 50 år må fortælles såvel på godt som på ondt. Det skyldes ganske enkelt, at det er det, jeg husker. For sommetider husker man netop det værste. Og det vil jeg begynde med, og gemme det bedste til sidst. Dette værste udspillede sig på en lejr af den art, man i de dage kaldte en distriktslejr for væbnere. Vi var mange af sted fra hele Vesthimmerland; fra Vester Hornum var vi flest – sådan var det altid, og som den mest talrige kreds, følte vi os nogenlunde på højde med situationen og råbte højt ved lejrballene for ligesom at understrege vores tal-mæssige overlegenhed. Lidet anede vi, at vi - førend ugen var omme – skulle blive bittesmå og kolde og sultne alle til hobe.

Det var hiken. Ansvar for dagenes aktiviteter var delt mellem de forskellige kredse, og Fjelsø stod for hiken. Og den skulle komme til at overgå i min erindring som den mest trælse oplevelse i min tid som FDF'er i Vester Hornum.

Det begyndte eller godt. Solen skinnede mellem de drivende skyer, og vi drog muntert af sted på tur. Til vores glæde havde vi fået at vide, at vi næsten ingenting skulle have med, kun lidt overtøj og en kop og måske en tandbørste. Det var skønt at være fri for at slæbe på ret meget, om end vi grundede på, hvad meningen mon var. Informationer havde man ikke ruttet med, som om det var en hemmelig mission, vi skulle ud på. Og mens vi gik ud ad landevejen, kunne vi derfor ikke lade være med at gætte på, hvordan vi skulle overnatte, når soveposen skulle blive hjemme? Havde de fundet bløde dyner overtrukne med solduftende linned til os? Eller indlogeret os på et hotel? Eller var planen, at vi skulle gå tilbage gennem nattens mulm og mørke? Svaret blev ikke åbenbart for os, førend duggen faldt og mørket sænkede sig. Inden vi kom så vidt, havde vi vandret gennem sommerlandskabet, og da vi endelig nåede frem, var overnatningsomstændighederne stadig en velbevaret hemmelighed. Før den blev afsløret, skulle der laves aftensmad; dette viste sig at være en udfordring især for dem af os, hvis forældre ikke havde høns i baghaven. Og det var jo de fleste. Med veltilfreds mine og slet skjult fryd over vores skræmte ansigter, udleverede lederne fra Fjelsø os nogle stykker levende fjerkræ, som vi skulle dræbe, plukke og opskære, førend vi kunne få noget at spise. Hvis vi dengang havde kendt til de grænse-overskridende kurser, som nutidens virksomheder kan finde på at sende medarbejdere på, for at de bagefter kan komme hjem til familien og få et nervøst sammenbrud, ville vi have fundet en parallel her. Men sådanne kurser var endnu ukendte dengang, så vi nøjedes med at synes, at det var lidt træls, at klokken var 21 førend vi kunne kæmpe os gennem de halvra

kyllinger (det var også før, man talte om salmonella-forgiftning), som både var blevet aflivet og plukket med inderlig modvilje.

Men det skulle blive værre. For det var hverken bløde dyner eller hotelsenge, som de udspekulerede Fjelsø-ledere havde haft i tankerne, da de på det bestemteste forbød os at medtage soveudstyr af nogen art. Da mørket faldt på, fik vi i stedet udleveret et stk. sort plasticsæk pr. mand, hvorefter vi blev kommanderet ind under nogle graner; her kunne vi så ligge og klapre tænder i mørket, mens vi overvejede, hvor lederne fra Fjelsø var blevet inspireret til at lade det hele gå op i hønsefjer og sort plastic. Det var en gudsjammerlig kold nat, og megen søvn blev det ikke til. Så snart solen kravlede op over horisonten, krængede vi sækken af os og begyndte at gå tilbage til lejren. Og vi blev aldrig overbevist om, at det var et godt koncept for en hike, det med plasticposerne. Eller måske handlede det mere om, at det var træls at vide så lidt på forhånd, og at nattens kulde havde været anderledes, hvis alting ikke havde været så hemmelighedsfuldt.

For kolde nætter og dårlig søvn var jo vilkårene dengang, når man var på teltlejr. Da vi var i Norge i 78 eller deromkring, havde ingen af os liggeunderlag, og soveposerne var Daells Varehus posetæpper, der ikke ydede nogen særlig beskyttelse mod nattekulden. Så vi frøs tappert og sov med tøjet på, selv om man sagde, at det ikke var godt.

Men det til trods stammer den oplevelse, jeg vil rubricere som den bedste, også til dels fra en kold nat. Og her var der også noget plastic med i overnatnings-faciliteterne. Og der var ikke så stor temperaturforskel mellem denne og så den første – men alligevel var alt anderledes. Måske fordi vi vidste, hvad der skulle ske og var forberedt. Både på

strabadserne og på morgenmaden, der var annonceret til at bestå af havregryn med sukker - og vand fra fossen.

Det var på én af de ture til Norge, hvor vi spiste makrel i tomat, udbredt på plader af blød masonit, skiftedes til at lave mad på to gasblus og spiste norsk kneipebrød i uhyrlige mængder. Også her skulle vi på hike. Op i fjeldet. Det var en del af turen. Vi pakkede således varmt tøj og vores "dalle-valle soveposer" og begav os af sted. Som sagt behøvede vi ikke at slæbe på liggeunderlagene, til gengæld var der al maden, vores tøj og soveposer og det plastic, vi skulle bygge bivuakker af. Opstigningen var den værste; remmene fra rygsækken (sikkert også fra Daells Varehus eller måske fra "Depotet", som FDF-butikken hed dengang) gnavede sig ind i skuldrene, og man måtte rulle sin uldne sweater sammen som en pølse og lægge den under skulderremmene. Efterhånden vænnede man sig til det. Man begyndte at nyde det øde fjeld, udsigten og synet af ens kammerater, der som en spraglet orm kravlede hen over det træløse landskab. Der var fosser og små elve, der skulle krydses. Det krystalklare vand smagte af sommer. Ryggen var våd af sved, og én og anden havde nok fået en vable i gummistøvlerne (turen var før, friværdien i parcelhuse gjorde danskerne til rige storforbrugere af alt nødvendigt og unødvendigt). Men det var alligevel rart.

Til sidste var vi fremme ved det sted, hvor vi skulle slå lejr og bygge vores bivuakker. Vi foldede plastikken ud. Den var ikke sort som affaldssækkene, men gennemsigtig. Stykket blev delt, så noget var på jorden, mens et par grene hjalp den anden halvdel med at blive til taget. Og så krøb vi i poserne. Nogen børstede tænder, andre lod være, nogen tog spaden med ud et stykke fra lejren, mens andre besluttede, at de godt kun-

ne holde sig til næste dag, hvor der atter var træk og slip i sigte.

Myggene summede, men til sidst faldt vi i søvn. Jeg havde lavet bivuak sammen med min skoleveninde Anne, og vi lå under den gennemsigtige plastic og krøb sammen. Ud på natten vågnede vi ved, at kun den side af kroppen, der vendte ind mod veninden, var varm, de andre tre sider var kolde. Men vi vendte os bare om og krøb endnu tættere sammen og faldt atter i søvn. Da vi vågnede, regnede det. Vi kunne se dråberne på plastikkens overside. Men det var morgen, og vi lo, mens vi spiste den legendariske morgenmad bestående af havregryn og sukker og vand fra fossen. Det var en skør morgenmad, som vi senere kunne prale med at have indtaget,

selv om det i grunden ikke smagte videre godt. Alligevel var det den bedste oplevelse.

Det var en fortælling om den bedste og den værste oplevelse med FDF i Vester Hornum. Måske husker jeg forkert, og dog har jeg fortalt af et ærligt hjerte for at ønske til lykke til en åbenbart stadig livskraftig kreds, hvor der endnu er voksne, der gider være sammen med andres børn uden at blive belønnet for det.

Til lykke med de 50 år!

Anne Røndal Kjeldsen

Minder fra en FDF-tid

Af Linda Andersen

Vi skulle trave fra V. Hornum til Hald Sø ved Viborg, hvor vi skulle på lejr. Vi havde forberedt og arrangeret de skønneste barnevogne. Vores var rød og hvid og var en Jaguar! Tungt læsset drog vi af sted. Turen var nok længere og hårdere, end jeg havde regnet med. På et tidspunkt holdt vi pause, og jeg var meget træt. Jeg fandt et godt sted i grøften, hvor der tilfældigvis var en lille forhøjning til hovedet. Det viste sig dog lidt efter at være en myretue med store skovmyrer! Jeg klarede turen, og vi blev modtaget på lejren med plaster og sæbevand i opvaskebaljer. Ah, hvilken lise! Vi var på den traditionelle sommerlejr et eller andet sted i Jylland. Jeg husker ikke nøjagtigt vores alder, men puberte-

ten var vist begyndt at trykke. I hvert fald var det modsatte køn blevet aldeles interessant, og på en sommerlejr var der jo tid og plads til at pleje den nye interesse. Vi syntes dog åbenbart ikke, at dagen havde timer nok. Færdsel på hinandens værelser og gange var jo strengt forbudt, men lige den aften/nat blev det overtrådt. Hvor var det nervepirrende, og hvor jeg dog fortrød det. Sjældent har jeg haft så dårlig samvittighed, og stor var frygten for at blive afsløret. Vi slap dog helskindet gennem lejren, men drengebesøg på pigeværelset var hermed et overstået kapitel! I et stykke tid i hvert fald.....!

Linda Andersen

Sommerlejr til Norge.

Af Ole Bach Jensen

Jeg husker ikke året og min alder, da jeg fik til opgave at rejse alene fra V. Hornum til Norge på sommerlejr.

Det skulle vise sig at blive en lidt for spændende opgave, men af sted kom jeg. Først med tog til Frederikshavn, så færge til Oslo, dernæst tog til en by, hvor jeg ville blive afhentet af de andre. Det skulle senere vise sig, at navnet på byen, som vores kære leder Johs. E. Madsen havde givet mig, var forkert. Tiden gik – klokken blev mange, jeg anede uråd og steg så af toget. Madsen havde givet mig et telefonnummer, som jeg kunne kontakte ham på. Jeg ringede, og Johs. Madsen kom efter mig. Vi nåede vores lejr, og alle var glade. Dagen efter skulle vi bestige et bjerg (Gauستا), som skulle vise sig at blive en lidt for spændende tur. Opturen gik planmæssigt, men da vi skulle ned manglede vi pludselig to mand. Johs. Madsen blev en smule rystet, men bevarede fatningen. Det skulle nemlig vise sig, at de to mand havde taget en sti ned, som lå

uden for vores rute. Som straf fik de til opgave at stå for madlavningen og opvask resten af turen. Dagen efter skulle vi på hike. Det er en længere vandretur med fuld oppakning, samt en overnatning i vildmarken. Vi skulle gå over et fjeld, som hedder Hardanger Vidda, som var et berygtet fjeld. De norske frihedskæmpere havde krydset fjeldet under anden verdenskrig på deres vej til et kraftværk, som de skulle sprænge i luften, da det var i hænderne på de tyske soldater. Dagen efter var vi netop i biografen for at se filmen "Kampen om det tunge vand", som skulle bruges til at lave en A-bombe.

Vi var også nede at se den berømte sø Tinsøen, hvor amerikanerne sænkede et skib med det tunge vand.

Vi vendte trætte tilbage til lejren for at snakke om, hvad vi havde oplevet.

De sidste dage gik med forskellige oplevelser, inden vil skulle til at pakke sammen for at rejse hjem til Danmark – mange oplevelser rigere.

Med spejderhilsen Ole Bach Jensen

En gang FDFer, altid FDFer

Af Lise Knudsen

Jeg har været FDFer i perioden 1987-1999, hvor jeg de sidste par år samtidig også fungerede som leder.

Gennem tiden har jeg været med til mange møder og været på mange gode ture, lejre og stævner.

Det var altid spændende at møde FDFere fra andre Kredse. Når vi skulle af sted på tur, blev vi spurgt, om vi kunne bage kage, hvilket jeg ofte sagde ja til. Engang havde jeg dog glemt det, indtil Madsen, en halv time inden vi skulle af sted, mindede mig om det. Hvad gør man så.. man ringer til sin mor! 25 min efter troppede hun op med en bradepande nybagt drømme-kage.(Vi boede heldigvis tæt på FDF-huset)

Jeg har været på HIPAKU 3 - 4 gange. Det står for Himmerlands Patrulje Konkurrence, og det går ud på, at FDFere fra kredsene i Himmerland konkurrerer mod hinanden. HIPAKU foregår over en weekend, hvor der bliver gået op mod 50 km, med adskillige stop ved krævede poster. Engang da jeg var af sted, gik en af de sidste opgaver ud på at lave en lagkage, som skulle vurderes efter smag og udseende. Vi skulle i forvejen have medbragt alle ingredienserne hjemmefra til at lave denne lagkage, men ville få udleveret fløde. Maste og halvt smuldrerede lagkagebunde blev slået sammen med marmelade og creme, og til sidst skulle fløden på. Fløden blev pisket med et piskeris i en gryde fra et trangia-sæt. Dagen forinden havde vi dog lavet popcorn i selvsamme gryde, og disse popcorn var brændt frygtelig meget på og havde efterladt en tyk sort bund i gryden, som vi forgæves havde forsøgt at vaske ren. Fløden blev pisket, men den var ikke hvid som den burde være. Den var fyldt med små sorte prikker, som

var rester af brændte popcorn - så var gode råd dyre. Vi ville jo gerne have en chance for at vinde, så vi kom til at sige til smagsdommerne, at vi havde blandet vanille fra en vanille-stang i lagkagen, dermed de sorte prikker i den piskede fløde. Gad vide om dommerne kunne smage vanillen. Jeg husker ikke, hvilken plads vi fik, men kagen blev lavet og spist. Dog ikke af os selv, men af dem fra andre kredse...

Sommerlejre med FDF har jeg tilbragt på mange måder. Jeg har været i Norge, sammen med Hornum Kreds. Dette var en fantastisk tur, hvor vi bl.a. skulle bestige et bjerg kaldet Gaustad. Dette var en længere og kringlet tur, og vi var alle noget forpustede, med undtagelse af Johannes Madsen, der som den eneste besteg bjerget i fineste form. En anden sommer havde lederne besluttet at holde en utraditionel lejr. Den foregik på den måde, at vi, fordelt i ledernes biler, kørte rundt i Jylland i en uge. Vi boede i telte og var ude og se en masse ting. Jeg husker specielt en episode fra denne tur. Vi havde en aftale med lederne om, at vi skulle være i teltene kl. 21.30, men jeg. En aften var tiden ved at nærme sig dette tidspunkt, men vi var bestemt ikke trætte og ville gerne fortsætte med at spille fodbold. Derfor besluttede vi alle at skruer vores armbåndsure en time tilbage, og vi spillede derfor videre. Den gik selvfølgelig ikke. Et kvarter over sengetid kom en vred Johannes Madsen og sendte os på hovedet i soveposen, selv om vi alle argumenterede for, at det måtte være hans ur, der gik for hurtigt. Jeg ved ikke den dag i dag, hvordan vi kunne tro, at vi kunne overbevise ham. Om aftenen, dagen efter, var vi alle i teltene til tiden..

En anden gang vi var på sommerlejr, var det ved en sø, jeg husker ikke hvil-

ken. Der var mulighed for at sejle i kano, og jeg selv og nogle få andre benyttede denne mulighed. Jeg havnede i en kano sammen med Johannes Madsen, og i en anden kano, mener jeg, at Karl Martin Andersen sad. På et tidspunkt fik vi øje på en tredje kano et godt stykke foran på søen. Andersen og Madsen besluttede sig for at konkurrere om hvem af dem, der først ville nå op til den forreste kano, og kampen begyndte. Jeg husker imidlertid ikke, hvem der vandt. Det eneste jeg husker er, at der i den indhentede kano bl.a. sad en topløs dame. Der lød ingen jubelscener fra hverken Madsen eller Andersen. Damen i kanoen kunne jo misforstå hensigten.

Weekendlejre i Dollerup er især noget, jeg var glad for, da jeg var FDF'er. Det var en årlig tilbagevendende begivenhed, som jeg altid glædede mig til. Lejrgården lå ved vandet, og der var skrænter og skov, hvor man kunne boltre sig i. Der var indlagt en masse aktiviteter, løb og natløb, hvor det sidstnævnte skræmte os så meget, at det næsten tog livet af os.

Jeg har været på aktivitetslejre på Sletten. Det går ud på, at man vælger sig ind på nogle aktiviteter. Jeg valgte mig bl.a. ind på kanosejls, smykkefremstilling, mad over bål, idrætslege, mm.

Det er også på Sletten, at jeg har oplevet det største inden for FDF. Det var i 1996, hvor jeg var på Landslejr. At være så mange tusinde FDF'ere samlet på et sted, er en fantastisk oplevelse, der er svær at beskrive. Landslejren havde temaet De nordiske guder, og Vester Hornums lejr lå i Balder-området. Jeg kan huske, at vi i den forbindelse lavede et udendørs bad. Det var ca. 2 meter højt og konstrueret af rafter og sort plastic. Badet havde, set fra oven, form som en spiral, hvor man i centrum kunne vaske sig. Der var bare lige den hage ved det, at vi lå lige ved siden af Aars Kreds. De

var dygtige til at bygge med rafter, og de byggede et tårn med en platform øverst oppe. Tårnet var bevidst så højt, at de kunne stå og se ned på os, når vi tog bad. Det blev heldigvis hurtigt taget ned igen. Jeg husker dog ikke, om vi overhovedet benyttede badet.

Da jeg senere selv blev leder, blev FDF ikke mindre sjovt. Jeg var bl.a. leder sammen med Hanne Lorentzen og Ulrik Simonsen. Vi havde det virkelig skægt indbyrdes, både før og efter FDF-mødet. Jeg var som leder også med til en del ledermøder. Disse foregik altid hjemme hos Kirsten og Johannes Madsen. Hvad der har været fremme på de forskellige dagsordener husker jeg ikke, men fru Madsens nybagte boller glemmer jeg ikke lige med det samme. De var der

hver gang, og de kan varmt anbefales. Jeg kunne blive ved med at fortælle om gode minder og oplevelser inden for FDF, men må hellere stoppe. Derimod vil jeg slutte af med at sige tak til de ledere og tanter, der nu og gennem de sidste 50 år frivilligt har ofret tid og energi på at give Vester Hornums og omegnens børn og unge en anderledes oplevelse. FDF har betydet meget for mig, og det er med glæde, at jeg tænker tilbage på møderne med natur, hygge, snobrød og glade sange. Jeg håber på mange flere år for Vester Hornum FDF, og mange gode oplevelser.

Tillykke med jubilæet!

Venlig hilsen Lise Knudsen

I anledning af FDFs 50 års jubilæum

Af Lene Jeppesen

Der var engang, hvor der ikke var FDF for piger i V. Hornum.

Alligevel var jeg og et par andre piger kommet med,

fordi vores mødre var med som tanter på en FDF lejr ved Gammelstrup.

Vi hyggede os og havde en sjov uge med masser af aktiviteter.

Drengene byggede en rebgangbro over åen. De blev delt i to grupper, og så gik det ud på at få så mange som muligt fra modstandernes hold væltet i vandet.

- Vi var på natløb, nøj, hvor var det spændende, og uhyggeligt. Det var nogle smuglere, som havde gemt sig i området, og som gode FDFere skulle vi selvfølgelig fange disse samfundets rebeller, (nogle af dem lignede til forveksling nogle af de ældre ledere), men jeg kan nu godt huske, at jeg sørgede for at holde mig meget tæt på en af de voksne, for tænk nu hvis.....

- vi havde også besøg af rigtige indfødte urostifere. Disse lokale knallertdrønende banditter havde et par aftener forstyrret vores lejr, men så en aften kom pastor Andersen på besøg! Der gik ikke mange minutter, inden han og Johannes havde lagt en plan, og under pastorens tilråb "giv dem buksevand" blev de formastelige pågrebet og slæbt ind i vaskerummet hvor deres bukser blev sat i blød. Nøj, hvor var det spændende, og lidt farligt for en tøs på 9 år.

- Og så var der også dengang, da Jørn Pedersen trådte i skålen med den rødgrød, som de skulle have haft til middag.

- Og da de puttede en skovsnegl ned i tanternes soveposer!

Denne dejlige uge, med så mange spændende oplevelser fik Else, Anne og mig til at plage Johannes, om ikke piger også måtte være FDFere. Allerede efter sommerferien havde Johannes ordnet det sådan, at vi piger også kunne være med, og der gik ikke lang tid, før vi var lige så mange piger, som drenge. Så gik der nogle år med møderne, ture til Norge, Julsø m.v. En dag var jeg blevet så gammel, at jeg selv trådte til som leder.

Jeg er ikke aktiv inden for FDF mere, men de mange gode oplevelser fra dengang afspejler sig i mit nuværende arbejde med børn og unge. Når jeg tænker tilbage på FDF-tiden husker jeg bl.a. overnatningerne med spændende og lidt hårrejsende natløb. Et snobrød uden sort på er ikke et rigtigt snobrød, for det bringer ikke de minder frem som et svedent gør!

Og gode minder, kan man ikke få for mange af!!

Venlig hilsen og tillykke med jubilæet, ønsker

Lene Jeppesen

Historie fra tiden i FDF V. Hornum

Af Gert Winther Pedersen

At skrive en historie om en af de ting, man husker bedst fra sin tid i FDF Vester Hornum, er svært. Ikke fordi det er

svært at huske de ting, man har lavet, men fordi det er svært at vælge. Der er mange ting, som man stadig kan høre sig selv fortælle som vandrehistorier den dag i dag.

Det kan være historien om, hvordan det var at være med sin mor på sommerlejr som 3-årig, fordi man var tantebarn. Historien om dengang sommerlejren blev truet af voldelige pyromaner, men i virkeligheden var det bare en optakt til et natløb. Det kan være historien om den første landslejr, man var på, eller om en af de andre utallige lejre, man har brugt tiden på. Det kunne også være den tur, hvor vi tog på HIPAKU klædt ud som nisser og delte julesmåkager ud som bestikkelse ved posterne.

Den historie, jeg vil fortælle, havde jeg næsten glemt, da jeg fik denne forespørgsel. I virkeligheden er det ikke en historie, som synes af meget, men når man er 11 eller 12 år gammel, synes det at fylde meget.

Det var på min første tur til Norge. Jeg har været førsteårsvæbner. Som det skete mange gange dengang, skulle vi af sted sammen med FDF i Hornum. Når man nu er i Norge, så er en af de tilbagevendende ting, man skal: en tur i fjeldet. Det skulle vi selvfølgelig også denne gang. For mig var det første gang, jeg var i Norge, og første gang jeg skulle i fjeldet (og for den sags skyld var det vist også første gang, jeg nogensinde havde set klipper). Vi blev alle bedt om at deles om en rygsæk to og to, så vi kunne deles om at slæbe på soveposer og liggeunderlag og sådan. Det gik vist også ok, bortset fra, at jeg jo ikke vidste, hvordan man pakkede den slags, så der har nok

hængt et par gummistøvler på siden og et liggeunderlag dinglende.

Bussen, som vi havde med til at fragte os rundt, blev for foden af fjeldet sammen med nogle ledere og chaufføren. De ville overnatte der, og så ellers køre rundt om fjeldet og samle os op dagen efter.

Vi kom af sted, og det gik opad. Vi gik opad i meget lang tid. Det viste sig også at være en længere tur, vi skulle ud på. Vi nåede da til det sted, hvor vi skulle overnatte. Som jeg husker det, var der ikke andet end klipper at se. Der blev lavet nogle bivuakker. Drengene skulle jo sove for sig o.s.v.

Vi faldt i søvn, luften var frisk, og vi havde nok også brugt nogle kræfter på at komme rundt. Jeg vågnede ved 2-tiden om natten ved, at min sidekammerat i bivuakken, Bjarne, begyndte at kravle tættere og tættere på mig. Det syntes jeg var noget mærkeligt noget, men jeg faldt i søvn igen. Jeg vågnede lidt senere igen, og så var det, at det gik op for mig, hvorfor Bjarne rykkede tættere på. Det var begyndt at blæse og regne. Det havde blæst så meget, at Bjarne lå helt uden for bivuakken, og selvfølgelig ville han gerne ind, men hvad værre var, jeg lå nu selv halvt udenfor.

På et eller andet tidspunkt var der så en genial leder, der måske ikke syntes det her var så rart længere. Vi blev bedt om at stå op. Vi fik spist vores havregryn

med vand og sukker. Havregrynene var i øvrigt allerede våde, fordi de havde ligget ubeskyttet i en rygsæks topomme. Nu skulle der pludselig handles hurtigt. Det blev besluttet, at vi ville gå tilbage til bussen og så tage den videre, i stede for at fortsætte til det sted, der var planlagt at møde bussen Men, da det her var før mobiltelefonens tid, og en sådan sikkert alligevel ikke ville have fungeret

deroppe, blev nogle stykker sendt af sted for at stoppe bussen. Jeg husker, de havde meget travlt. Vi nåede alle bussen, og vi kom, så vidt jeg ved, alle sammen med hjem.

Det var min historie fra Norge

Gert

Min bedste FDF oplevelse

– det er faktisk ikke lige til at sige, hvad det skulle være...

Af Charlotte L. Steffensen

Min første FDF oplevelse derimod, var en sommerlejr ved Madum sø. Jeg kan huske, at min bror gik med ble, så jeg har nok været omkring 5 år. Far var med som leder og Mor som tante. Vi skulle bo på et meget lille og mørkt værelse helt oppe for enden af en lang trappe, der mindede mig om den Tornerose gik opad, inden hun stak sig på tenen. Jeg tænkte, at det da ikke kunne blive særlig hyggeligt, indtil jeg fandt ud af, at vi alle 4 skulle sove ved siden af hinanden på madrasser der fyldte hele rummets bredde. Men ervedover kan jeg ikke huske noget fra værelset, for vi var udenfor hele dagen. Jeg kan huske, at vi badede i søen - under vågent opsyn af kredsleder Madsen, der stod længst ude og var pejlemærke for, hvor langt man måtte komme ud. Vi byggede huler i skoven - og drømte om at bo i dem. Vi fandt en flitsbue gemt i husets stråtag. Den var helt god at skyde strå af sted med - indtil vi blev opdaget og flitsbuen blev inddraget. Og der

var et fantastisk natløb, hvor politiet ringede for at bede os blive inde, fordi der var farlige røvere i skoven, og hvor jeg, til min store frustration, ikke fik lov til at gå med ud samme med de aller modigste, der alligevel ville se, om de kunne fange røverne... Og jeg var ellers ikke spor bange.

Jeg var vild med det hele, og da jeg endelig fik chancen, var jeg ikke et øjeblik i tvivl om, at jeg også skulle være rigtig FDF'er. I alle de år jeg boede i Vester Hornum var jeg inkarneret FDF'er. Der var en selvfølgelig stemning af, at det her var det rigtige at foretage sig. En stemning som jeg ikke har kunnet genfinde i nogle af de kredse, jeg senere har været FDF'er i. Måske er en sådan stemningsoplevelse afhængig af, hvad man er vokset op med.... Men, mon ikke den også hænger sammen med, at vi i kredsen havde nogle fantastiske ledere, der lagde tid, hjerte og sjæl både i spejdersporten og i forkyndelsen.

Charlotte L. Steffensen

Da jeg var FDFer....

Af Karl-Åge Bæk

I de glade halvfjerdserne var jeg medlem af FDF i V. Hornum. Nogle af de bedste ting jeg husker fra dengang, var selvfølgelig de mange gode ture vi var på. Der er mange mennesker, som på hver deres måde har været med til at præge ens opvækst i en positiv retning. Jeg kan i hvert fald huske, at hvis vi fik Knud Bøgelund som chauffør - ja, så var humøret bare højt fra start til slut.

En af de ting jeg tydelig kan huske var engang vi var på Lifjeld i Norge. Vi boede i en stor hytte, hvor vi boede i kælderplan. Vi kunne nemt komme ud af vinduerne om aftenen, når vi skulle lave sjov med de andre. De fleste af os kunne også sagtens komme ind igen, men en aften var Madsen lige i hælene på os, og Jens Ole var sidst. Han var så uheldig, at hans bukselinning hang fast i vindueshaspen, så Madsen klaskede Jens Ole i bagen - Jens Ole råbte;" A kan æ komme ind - a hænger fast.." Madsen troede jo, at det var for sjov, så han klaskede videre, indtil det gik op for ham, at Jens Ole vitterlig hang fast. Det var nok mest sjovt for os andre.

Karl-Åge Bæk

Minder fra en Norges-tur

Af Conny Ploug

Det var et år, hvor Inge Valsted var med som en af lederne. Fru Sørensen var med som tante.

Gitte, Vita, Lene, Jette og undertegnede lærte en sang af Inge. Den hedder; "Nu er jord og himmel stille". Måske var der også andre med til at synge, men jeg husker kun mine skolekammerater. Vi lærte også at synge anden stemme. Det lød bare helt vildt godt. Vi sang den rigtig mange gange! Det hænder, at jeg nynner den og tænker så på mine kammerater.

Jeg husker også traveturen, hvor vi besteg Gausta. Det var rigtig hårdt. Især husker jeg nedstigningen, hvor vi kurede ned på sneen, som lå på bjergsiden. Senere fik vi at vide, at det kunne være farligt, men vi havde det rigtig, rigtig sjovt, og heldigvis skete der jo ikke noget.

Tak for mange gode timer og minder.

Hilsen Conny Ploug

Landslejr på Sletten

Af Birgitte Rask Madsen

Jeg startede som FDF og FPFer i V. Hornum i 1978. Først som almindelig medlem, senere som leder for både tumlingene og piltene, selvfølgelig sammen med andre dygtige ledere. En kanon tid, hvor sammenholdet var i top.

Jeg har haft utrolig mange sjove, spøjse og hyggelige oplevelser ved V. Hornum FDF/FPF som det jo hed dengang.

En af de oplevelser jeg tydeligt husker, er en Landslejr på Sletten. En lejr vi så meget frem til alle sammen. Jeg tror, jeg var førsteårsvæbner. Vejret var kanon godt, så vi gik alle rundt i T-shirts og shorts. Pludselig bliver vi midt om eftermiddagen kaldt sammen og får at vide, at alle væbnere på lejren skulle ud på en gåtur. Hvor og hvor lang tid det ville tage, fik vi ikke at vide. Vi fik fem min. til at gå til teltene og ta' det med, vi syntes var nødvendigt til gåturen, - men det behøvede vi da ikke!! Vi skulle jo helst ikke gå og bære på noget overflødigt i den varme, så det var bare af sted i det lette sommertøj. Men vi skulle blive klogere!!!!

Vi gik, og gik og vi gik.... Det var langt over spisetid. Endelig kom vi til et sted, hvor vi kunne få et hvil og noget at spise, men vi blev igen klogere. Vi fik udleveret en sort pose hver og vi fik besked på at tænde bål, for der skulle laves mad.

Men af hvad, spurgte vi alle måbende. Vi fik besked på, at vi kunne finde æg inde i skoven. Og så skulle vi fange en høne, som vi selv skulle slagte og partere. Derefter fik vi udleveret nogle kartofler. Værsgo og spis.

Den sorte pose viste sig at være vores sovepose. Vi skulle nemlig overnatte ude i den fri den natur hele natten. Ups!!

Vi havde jo ikke noget varmt tøj med og så skulle vi til og med sove i en sort pose. Nøøj, hvor ville det blive koldt. Den aften fandt vi hurtigt ud af at blive gode venner med hvem som helst. For jo tættere man lå jo bedre, men koldt blev det nu alligevel.

Maden var absolut ikke noget at råbe hurra for. Det hold jeg var på, fik kun kartofler, alt andet var overflødigt den aften, eller var det måske bare dovenskaben - det må stå i det uvisse.

Sådan en oplevelse har siden været guld værd. Set i bakspejlet var det nok den bedste tur på hele lejren, for i sådan situationer er man meget hjælpsomme overfor hinanden og man får bundet og skabt nogle bånd med andre som man ellers ikke ville få skabt.

Birgitte Rask Madsen

Tiden i Vester Hornum FDF var en dejlig tid

Af Birthe Andersen

Det var meningsfyldt, det var fællesskab, det var råhygge, det var en masse spændende og specielle oplevelser, og det var også en masse fis og ballade. Det var samvær med FDFere i alle aldre, som jeg ikke kendte til andre steder. Tiden i FDF står for mig som en dejlig tid og som en tid, der var med til at præge resten af mit liv.

Når jeg nu har siddet og dvælet ved alle minderne, kommer jo også de sure minder frem. For selvfølgelig var det ikke kun rosenrødt. Der var ting der ikke lykkedes, der var resultater, der ikke stod mål med arbejdsindsatsen, og der var arrangementer, man helst ville have været foruden. Men det er ikke det der dominerer.

Hvor mange gode weekender har vi ikke haft i hytten ude i Trend? Jeg husker en særlig dejlig tur. Det var en weekend, hvor vi skulle lave helstegte kyllinger over bål. Jeg mindes, hvordan solen skinnede og der var dejligt varmt. Bålet var perfekt, og duften kan ikke beskrives, men hvad der bare var godt, var de færdige kyllinger. Det, som jeg også husker, er hvor hyggeligt og sjovt vi havde det sammen. Jeg var helt "høj", da jeg kom hjem. Det er en fornemmelse, jeg aldrig glemmer - et af mine allerbedste minder fra den tid. Det var også her vi havde de bedste natløb, hvor vi alle var lidt skræmte, men det gjorde bare, at vi holdt os endnu mere sammen. Og hvor vi nød natmaden bagefter - syltetøjs-madderne! Og hvad med lejrbaålene, hvor vi samledes omkring bålet med udsyn ud over Limfjorden. Vi sang og råbte, vi hørte historier og ikke at forglemme så skulle vi endelig også høre lejravisen.

Min første tur uden for Danmarks grænse gik til Norge med FDF. Jeg husker afskeden i Vester Hornum meget tydeligt. Jeg glædede mig meget, men

var også lidt bange og usikker. Men det blev en god tur, hvor vi samtidig med at se og opleve en masse i Norge, også havde vores lejrlev som det nu engang var i FDF. Og der kom flere Norges-ture. En af de oplevelser, jeg husker tydeligst fra disse Norges-ture var, hvor vi skulle vandre i fjeldet med oppakning. Det var en STOR udfordring, men også en stor tilfredsstillelse, da vi kom frem. Vi var også engang på en endagstur til Gaustatoppen. Vi gik en uautoriseret vej ned deroppefra, og kunne glide i sneen. Tænk at have så klare billeder af disse oplevelser efter så mange år.

Landslejrene var jo det, vi hele tiden så frem til, i hvert fald når vi havde prøvet det før. At være sammen med så mange andre FDFere til de store lejrbaå, er noget man aldrig glemmer. Det var her, man mærkede suset. Suset af at være sammen, suset af at være mange og suset af at være i et fællesskab. Oplevelserne på lejrene står nærmest i kø. Men at skulle beskrive det, at vi f.eks. brugte det meste af en dag på at gøre forberedelser til maden, som noget meningsfyldt, er ikke let. Men det var jo lige det, det var. Vi snakkede og hyggede og fandt på skøre indslag til underholdningen, samtidig med at vi huggede, snittede, skrællede og rørte. Jeg husker de stille aftner, hvor der nok var ro, men man fornemmede en svag, rar og tryksummen rundt omkring vores lejrplads. Det var en god fornemmelse!

Andre gode minder fra tiden i Vester Hornum FDF er, når vi skulle holde planlægningsmøder. Det blev altid holdt hos en af de voksne ledere med familie. Dørene var altid åbne, det var hyggeligt samtidig med, at vi også skulle planlægge. Det har stor værdi, at der er et fællesskab blandt lederne.

Aftenmøderne på lejrene, hvor børnene sov (troede vi) og hvor lederne rundede

dagen af og pudse næste dag af, er også gode minder.

Af og til dukker der billeder op af alle mine gamle "FDF-børn". Tænk at have fået lov til at komme tæt på en masse dejlige og tillidsfulde unger. Det er måske nogle af de minder, der varmer allermost. At gå ture sammen, at sidde omkring bålet og snakke om alvorlige ting eller sidde og synge eller fjolle, hvor var det rart. For ikke at snakke om idræts-stævnerne eller diverse projekter og opgaver, som skulle løses. Det er det, der giver mening.

Alle disse minder og mange mange flere, som jeg har fået i mine år i Vester Hor-

num FDF, har som sagt fået en stor betydning i mit liv. Det at være FDF'er er blevet en del af mig, og jeg giver det gerne videre. Sådanne oplevelser kan man nemlig ikke tage for givet, så jeg er meget taknemmelig.

På flere måder har FDF fået betydning i mit liv. Da jeg flyttede til Århus, kom jeg også med i FDF der. Det blev vældig "skæbnesvangert" for mig, idet jeg mødte Niels, som jeg i dag er gift med, og vi har stadig de fælles venner, som vi var ledere sammen med dengang i Århus 14. kreds.

Birthe Andersen

Vores bedste oplevelse med FDF

Af Birgit og Thorkild

Det at være leder giver mange oplevelser.

Vi havde engang to drenge, der begge hed Per. De vidste, de kunne drille, når de sprang fra træ til træ, og det var jo i toppen, men det var måske Madsen, der havde lært dem op, for det kunne han også finde på.

En anden gang på lejr i Vranum Bakkehus ved Viborg, var der to, der var meget bøvl med, men så fandt vi ud af, at de gerne ville ha' kaffe, så de blev købt og blev et par flinke drenge. På Distriktslejr på Sletten - regnvejrs alle dage, kun regntøj og gummistøvler - ingen havde tørt tøj tilbage - ingen kunne få noget tørt - enkelte tog hjem. Det er ca. 32 - 33 år siden.

Hilsen Birgit og Thorkild

Min første hele sommerlejr som leder hos Vester Hornum FDF/FPF

Af Hanne Thomsen

I juni 1989 pakkede jeg bilen for at tage med FDF/FPF til Øksedalen på sommerlejr. Jeg havde vores dengang 2-årige tvillinger, Trine og Mikkel, med. Bilen var godt læsset med to høje stole, tremmesenge, bleer og masser af tøj, så alt slik til "Tutten" måtte Søren Nielsen medbringe.

Velankommen til Øksedalen blev bilen pakket ud. Vi fik tildelt et opholdsrum, som lå lidt for sig selv, væk fra soveafdelingerne, med smuk udsigt til flagstangen og en stor græsplæne.

Med som tante og onkel var blandt andet Birthe og AC Gertsen. Dem fik Trine og Mikkel meget glæde af, for når der blev for meget larm eller der skulle laves en aktivitet, hvor de ikke kunne deltage, hyggede de sig med Bedste Bitte og AC, og hjalp med at plaske i vandet, når der blev skrællet kartofler.

Om eftermiddagen skulle Trine og Mikkel sove til middag, men det blev der ikke meget af, for udenfor på græsplænen stod nogle af spejderbørnene og lavede sjove ansigter. Trine og Mikkel stod op i sengene, løftede gardinerne og grinede af børnene udenfor.

med æg på ske, menneske trillebør løb, konge-krone løb, en rigtig god motionsdag med masser af solskin.

Sædvanen tro var der en omvendt dag, hvor dagen startede med at Johannes Madsen gående på hænder, og med underbukserne uden på, tog flaget ned, og til morgenmad var der kage. Børnene var vildt imponerede over at lære Madsen kunne gå på hænder og syntes, han så fjollet ud med underbukserne uden på sine bukser.

En aften ringede "Nibe Politi" og sagde, at der havde været røveri mod en døgnkiosk, så hvis vi så røverne skulle vi være på vagt, for de kunne være farlige, men kunne vi fange dem, måtte vi meget gerne hjælpe "politiet".

Nogle af pigerne blev vildt bange og pakkede deres ting, nu ville de gerne hjem. Da vi skulle til lejrbål den aften, medbragte de deres bagage for de skulle ikke risikere at det blev røvet.

Pludselig kom der en bil kørende ind på gårdspladsen, og ud sprang to mænd med elefanthuer på. Alle der havde lyst til at være med i "jagten" på de formodede røver løb nu vildt efter dem. I den gruppe jeg løb med, var der en der hed Anders Ø., (jeg mener, han var tumling dengang). Da vi fangede den ene røver og trak elefanthuen af ham, spærrede Anders øjnene helt op og sagde "Jamen, det er jo ham, der er mekaniker hos Gustav, og han er da et ordentligt menneske og ikke en røver". Nej, Torben var ingen røver – blot bestilt til at lave spænding på lejren.

Tradition tro blev der holdt forældreaften. En rigtig hyggelig aften med optræden af de ældste spejdere. Førnævnte Anders havde lige fået en lillebror. Ham

På lejren blev lavet forskellige aktiviteter hver dag.

En dag var der Olympiade, hvor der blev dystet i diverse "idrætsgrene" blandt andet stafetløb

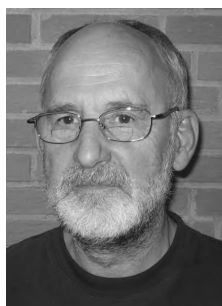
havde Anders's forældre med i en lift. En af lederne spørger Anders "Hvad skal din lillebroder hedde"? Anders svarede "Rosinen i pølseenden siger vores nabo."

Det var en rigtig dejlig uge i Øksedalen, men det bedste var, når klokken blev 19.00 og "Tutten" åbnede for slikudlevering. Det var en fryd at stå bag disken og se alle de forventningsfulde ansigter, som frit kunne vælge, hvad man helst ville have. De mest forventningsfulde var nok lederne.

Tak for mange gode oplevelser.

"Fru Skrap"

Fra svinestald til FDF-hus

Af Willy M. Steffensen

I sidste halvdel af halvfjerdserne var jeg med som FDF/FPF leder. En af de ting jeg husker tydeligst fra den tid, er købet af murer Chr. Larsens svinestald på Hyllebjergvej, - dvs. den hvide del af FDF-huset.

Det var en typisk stald fra den tid - med lavt til loftet og vinduer siddende ret højt, så der skulle gang i en ombygning. Lærer Madsen havde nu fat i forældrene, og de blev orienteret om planerne med huset, og meningen var, at ombygningen skulle udføres ved hjælp af frivillig arbejdskraft.

Johannes Madsen var ret dygtig til at få fat i folk til at arbejde på huset, - vel nok fordi han altid selv gik i spidsen, og derved også udførte den største del af arbejdet selv.

I 1979 stod det så på renovering af huset, og det startede med, at vinduerne blev gjort dybere. Fordelen ved at starte der var jo, at brokker og jord kunne smides ud gennem vindueshullerne, når nu loftshøjden skulle øges. Hvis jeg husker rigtigt, blev gulvet sænket med ca. 75 cm, - og det blev udført med håndkraft!

Ikke uden grund husker jeg det, som om de fleste lørdage gik med at arbejde på huset det år.

Da vi kom frem til 1980, stod huset færdigt, - med håndværker-gilde 25. januar, og den 20. april var der åbent hus, startende med gudstjeneste i Vester Hornum kirke og der var optog med Aars FDF/FPF orkester i spidsen.

Willy M. Steffensen

Min tid i V. Hornum FDF

Af Keld W. Pedersen

For mig er FDF i V. Hornum lig makrelguf, havregryn med vand, hike, Jakabov, gummistøvler, Madsen, Norge, tanter, weekend på Cimbrerborgen, kylling over bål, Madsen, lejrbaal, lejraviser, HIPAKU, strandrensning, natløb, ledermøder hos Madsen.

Egentlig kunne min tid som FDF'er være endt meget hurtigt! På min allerførste sommerlejr som tumling ved Madum Sø – vistnok en gang omkring 1977 – skulle vi selvfølgelig ud at bade hver dag. Som på alle andre lejre ville Madsen selvfølgelig sikre sig, at der ikke skete os noget. Proceduren var som altid, at Madsen var den, der stod længst ude (hvor må han have stået og frosset mange gange i en norsk sø eller elv!). Madsen havde på forhånd sagt, at ingen måtte svømme længere ud end han, og hvis man alligevel gjorde det, blev man dukket. Måske ikke særlig pædagogisk efter nutidens normer, men effektivt skulle det vise sig! Jeg gik på det tidspunkt til svømning og anså mig selv for at være en vældig god svømmer, så det kunne vel ikke være noget problem at vove sig lidt længere ud end Madsen, for den gamle knark, kunne jeg da sagtens svømme fra ... Her mange år efter kan jeg regne ud, at Madsen må have været 40 eller deromkring. Ja, hvad kan ungdommens vovemod ikke føre til!

Norges-turene står for mig som noget helt unikt. Vi kørte alle sammen i én bus, og skiftede overnatningssted hver aften, således at vi kom mest muligt rundt i landet. Så vi fik hurtigt indøvet rutiner med at rejse teltene, hvor madteltet selvfølgelig var det vigtigste. Maden blev spist ved masonitplader – ofte til stor undren af diverse tyske turister. Betalingen for overnatningen kunne være spegepølse eller Jakabov! Jeg tror

nordmændene er blevet bedre vant siden! Et helt fast element i enhver Norges-tur var selvfølgelig hike med overnatning i fjeldet, hvor Madsen gik i spidsen med kortet og alle os andre bagefter i lang række. Overnatningen foregik i bivuaker af plastik. Jeg husker maden som makrelguf i rå mængder og havregryn med vand. Det kan måske lyde træls, men når man er sulten nok, er det faktisk ganske udmærket. Og sulten nok var man selvfølgelig efter 20-25 km i fjeldet!

En af de mine mere specielle oplevelser i FDF tog sin begyndelse som væbner i FDF-huset en ganske almindelig tirsdag aften. Peter Eriksen havde været på kursus og fået en skabelon til en varmluftsballon. Der blev så fremstillet en ballon ud fra denne skabelon i tynd plastik. De enkelte stykker blev føjet sammen med bred tape. Der blev fundet en gammel gryde, hvori der blev hældt petroleum. Der blev tændt ild i petroleumet og ballonen sat henover flammerne. Der blev den, indtil plastikken var ved at smelte, hvorefter vi slap den løs. Første gang røg den op til Adolf på Kirkebakken. Det var egentlig rimelig godt. Derefter forsøgte vi endnu engang. Denne gang røg den såmænd helt over bag Gustavs Auto. Det var egentlig ganske sjovt.

Et par år senere syntes Jakob fra Hyllebjerget og undertegnede, at vi måtte prøve forsøget efter. Vi havde i mellemtiden lært lidt fysik. Det ville være endnu mere gunstigt med en dobbelt så stor ballon, hvor vægten vil være mindre i forhold opdriften. Den gamle skabelon blev opskaleret og en ny ballon blev fremstillet. Generalprøven skulle ske ifm. et weekendarrangement i Kredshuset, inden alle FDF'erne kom. Vi havde det flot-

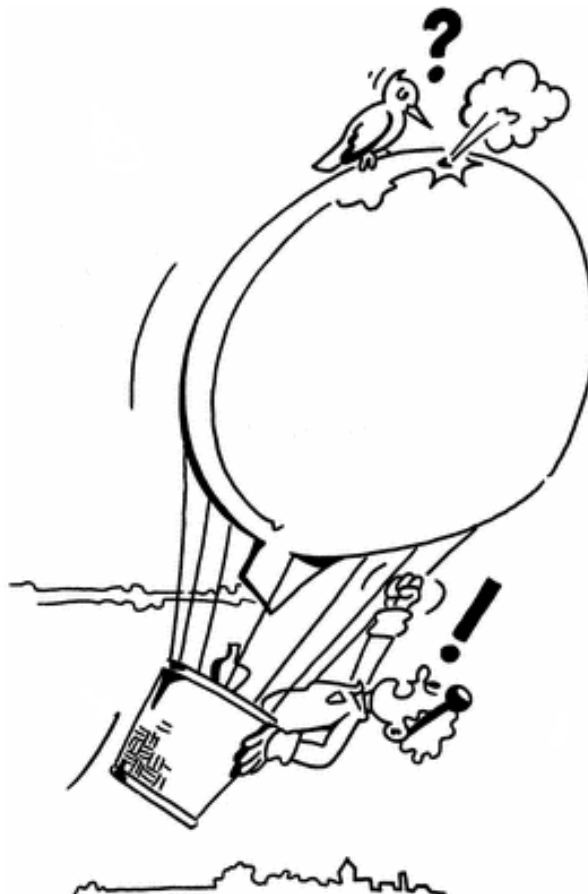

teste klareste vejr man kan tænke sig. Jakob og jeg anvendte samme procedure som første gang mht. opvarmningen. Vi skulle også lige prøve om den kunne flyve lidt – vi havde jo ikke varmet den så meget op endnu. Joe, det gik nok – den ville nok flyve 20-30 meter – troede vi. Næe, den steg og steg og steg. Først røg den ned over Hornumbro Mølle derefter udover Sparregården, hvorefter vi ikke kunne se den mere. Vi var et par slukørede fyre, der måtte melde de andre væbnere, at der ikke blev nogen ballonfremvisning denne gang. Faktisk havde vi temmelig kolde fødder, for vi havde nemlig brugt ståltråd til at udspile bunden af ballonen. Hvad ville der ikke kunne ske, hvis ballonen røg ind i nogle elmastere eller i en flyvemaskine. Men som så mange andre gange følger heldet de enfoldige ....., og der skete ikke noget katastrofalt. Et par uger senere fik Madsen et brev fra en lystsejler, der havde fundet vores ballon i vandet ved Endelave – vi havde af en eller an-

den grund skrevet vores adresse på ballonen. At den kunne flyve så langt tror jeg ikke nogen ville have gættet på. Min tid i V. Hornum sluttede som lederassistent ved væbnere. I den forbindelse vil jeg især nævne ledermøderne, som altid vil fremstå særdeles hyggelige for mig. Som regel foregik de hos Madsens. Og Kirsten Madsen havde som regel bagt boller, som vi så fik hjemmelavet syltetøj til. Ledermøderne var faktisk utroligt strukturerede således at vi fik alt det praktiske overstået først og derefter fik vi kaffe mv. og hyggesnakken kunne gå i gang. En model, jeg nok kunne savne i det foreningsarbejde jeg senere har deltaget i, hvor man kan bruge timer på sniksnak uden i virkeligheden at kommer videre. Enhver ting til sin tid – sådan må det være.

Tak for mange dejlige oplevelser.

Keld W. Pedersen fra Hyllebjerg

Små historier fra min tid som spejder

Af Inge-Merethe Valsted

Vi var på sommerlejr i Dokkedal. Allerede den første dag blev J. Madsens barbermaskine væk. Jeg tror, det var blevet en hel tradition at få bortskaffet Madsens barbermaskine på lejr dengang - sådan husker jeg det i hvert fald. Jeg mener, at det var Dolle John og Ole Pedersen, som stod for dette faste indslag hvert år. Madsen gjorde ikke det store nummer ud af at få den tilbage. Han lod bare skægget gro, så han næsten ikke var til at kende.

På samme sommerlejr var der de sædvanlige aftener med konkurrencer, en af konkurrencerne var om, hvem der kunne spise flest flødebolle og drikke flest sodavand på tid. Jeg erindrer tydeligt farven på det, der kom ud af Ole Pedersens mund, da han grådigt havde spist og drukket sig til en sejr.

En weekendtur i Dollerup endte med at alle mere eller mindre ufrivilligt måtte gå til bekendelse om, at de havde hoppet ud og ind af vinduerne i nattens mulm og mørke, for da solen stod op, kunne man lige så fint se

de hvide striber på tøjet fra lejrens ny-malede vinduer.

På en Norges-tur skulle vi jo alle op på Gaustatoppen og for Jens Ole kunne det kun gå for langsomt med at komme ned igen, for han var forfærdelig "trængende". Om aftenen i lejrens avis - som vi altid lavede dengang - stod der skrevet "alle kom ned fra Gausta på regnjakker eller poser undtagen Jens Ole, han kunne ski ned."

På en efterårslejr var vi nogle stykker, som lavede sjov med Tante Lilly Båstrup. Der blev indsamlet et antal sorte skovsnegle med en passende mængde våde blade og sirligt placeret i tantens sovepose - fodende - hold op, hvor kunne hun skrigende højt, da hun fik de bare tær ned til den klæbende masse.

Hilsen
Inge-Merethe Valsted

En lille historie fra de go'e gamle dage

Af Ole Hald

Som FDFer i Vester Hornum FDF/FPF har man haft mange fantastiske oplevelser – både sjove, lærerige og indholdsrige. At skulle vælge en enkelt ud, er svært. Dels fordi man har så mange at vælge imellem, men også fordi det kan være svært at adskille de enkelte oplevelser fra hinanden her 20-25 år efter.

Specielt vil jeg huske turene til Norge med vore traveture i fjeldet, hvor vi sov ude i den fri natur og spiste havregryn med frisk norsk kildevand til. Landslejrene ved Julsø står naturligvis også som stærke oplevelser - med de store lejrball, hvor alle deltagerne var med, men den historie, jeg vil fortælle, er fra en ganske almindelig sommerlejr i Gammelstrup ved Viborg.

Jeg kan ikke huske, hvilket år det var - måske læserne af denne historie kan huske det. Jeg var med som ganske ung leder, og en aften vi havde haft lejrball, skulle vi samles inde i den lejrede hytte til et stykke kage, inden vi skulle i soveposen. Johs. Madsen (ham husker alle) havde som sædvanligt sørget for, at der var "tanter" til at stå for lidt ekstra forplejning. Pludselig ringede telefonen i

hytten, og alle blev stille - en telefon der ringede så sent på en FDF/FPF lejr - det var usædvanligt. Madsen tog telefonen, og alle var tavse. Johannes

Madsen fortalte os, at det var politiet fra Viborg, som ville advare os mod nogle biltyve, som

måske kunne finde vej ud til os. Nå, det lød jo vældig spændende, syntes nogle, mens andre blev lidt bange, men vi gik dog alligevel til køjs i vore telte.

Vi var næsten lige faldet i søvn, da vi kunne høre biler komme nærmere og nærmere, de kørte ad grusvejen ned til vores lejr/hytte, og de kørte stærkt. De susede forbi lejren og ind i skoven, som lå i forlængelse af hytten. Vi fór ud af vore telte. Madsen var dog usædvanlig hurtig forberedt på situationen, så han organiserede hurtigt 2 hold til at efterspore/finde disse biltyve. Reaktionen hos børnene var naturligvis meget forskellig, nogle var bange og andre utrolig spændte.

Begge hold fandt efter noget tids søgning i skoven de 2 biler, og så gik jagten ellers på at finde disse biltyve. PLUDSELIG var der én, der løb, og en hel flok børn løb efter ham. Andre hørte råbene, og de løb også efter ham, og han blev fanget. Senere blev de to andre også fanget. Det viste sig, at disse "biltyve" var gammel kendte FDFere, som Madsen havde lokket til at agere biltyve. Så aftenen sluttede lykkeligt for alle.

Kan I huske hvem disse biltyve var?

PS. Jeg er lidt i tvivl, men jeg mener, det var Hans Henrik og Søren Pedersen fra Flejsborg, samt John Nielsen fra Vester Hornum.

Med denne lille historie vil jeg gerne sige tak til Vester Hornum FDF/FPF for mange gode oplevelser. En speciel tak til Johannes Madsen, som har været en bærende kraft i mange år. Jeg håber, kredsen må fortsætte i mange år endnu.

Hilsen Ole Hald

At være FDFer i V. Hornum var en oplevelse lige fra starten

Af Per Bach Jensen

At være FDFer i Vester Hornum var en oplevelse lige fra starten. Man startede som POG, og så blev man PILT, og derefter blev man VÆBNER. Jeg mener, at man bar forskellige farve bluser. Jeg mener, som POG bar man bordeaux, som PILT grøn, og som væbner lyseblå og et tørklæde.

Som væbner kunne man så blive valgt som "leder" for nogle af de små. Jeg kan huske at vi var oppe i et lokale i skolen. Lige fra man var POG, skulle man lære at lave knob, og man skulle lære morsealfabetet og nogle forskellige slags flag.

Vi var jo også på teltlejr. Det var lige fra weekendture til de store "landsstævner" nede ved Julsø ved Silkeborg, hvor der blev konkurreret i forskellige konkurrencer og om at have den flotteste plads.

For de ældste var der også tur til Norge. I spidsen for en sådan tur stod Johannes Madsen, og så måtte man indstille sig på, at der ingen kære mor var. Det var på med rygsækken i vandreskoene og så var det af sted op i den Norske vildmark med Johannes som leder. Der var 24 timers vandretur, hvor vores eneste ly for natten var et stykke sort plastic på 2 X 2 m, og som Johannes sagde "for at sove godt skulle man finde nogle grangrene, sprede dem ud på jorden, soveposen ovenpå, alt tøjet ned i enden af soveposen, fordi så blev det ikke fugtigt og koldt at tage på om morgenen". Og han vidste, hvad han snakkede om. Om morgenen var det så ud at vaske sig i den kolde elv. Fy for s..., det var koldt, men kunne Madsen, så kunne vi også. På turen skulle vi også bestige Gausta ved Rjukan, som er et bjerg i den norske Telemark. Jeg mener, det er omkring 1800 m højt.

Jeg mener også, vi var i biografen i Rjukan, hvor vi så "Telemarkens Helte"

eller "Kampen om det tunge vand", som handlede om nogle ting, som foregik under 2. verdenskrig oppe ved Tinsjøen, hvor der var et kraftværk, som vi også var nede at se. I Oslo var vi oppe at se Holmenkollen, den store skibakke, og der var s..... langt ned.

Vi var også til forskellige stævner, hvor vi høstede mange præmier eller var det "faneplader" det hed, det kan jeg ikke huske.

Vi var også heldige at have nogle fantastiske omgivelser i Vester Hornum, hvor vi havde skoven. Vi havde Chokoladebakkerne, hvor der også blev bygget en spejderhytte af rafter, og med græs på taget.

For at tjene penge til FDF-kassen solgte vi juletræer og neg. Det blev også holdt forældreaftener, hvor der blev solgt æbleskiver og gløgg osv.

FDF solgte også fødselsdagskort. Forældre, bedsteforældre og andre som ville støtte FDFerne, kunne for en lille skilling få overrakt en hilsen på dagen. Den tjans havde jeg i en årrække. Jeg havde i den tid en speciel tur. Det var en vinterdag, og der var snestorm. Damen boede desværre i Hyllebjerg. Vi kunne ikke køre, så vi måtte gå derud. Min far og min bror Ole tog med. Da vi kom til Hyllebjerg, gik vi ind til købmanden i Hyllebjerg for at spørge om adressen. (Ja, der var en købmand i Hyllebjerg dengang. Jeg tror, han hed Fredsgård). Der fik vi så at vide, at konen desværre var død om sommeren. Så måtte vi vende støvlerne hjemad mod Vester Hornum igen, uden penge. Da vi nåede Hyllebjerg Kirke kom Keld Viborg med sneploven, og så kom vi op at køre til Vester Hornum.

Det var nogle få ting, som jeg kan huske fra mit spejderliv som FDFer i Vester Hornum, fra 1970 til ca. 1977.

Hilsen Per Bach Jensen

FPF-minder

Af Zita Kragh

Når jeg tænker tilbage på mine år i FPF, er det mest stemningsbilleder, der dukker op:

Fodbad til ømme fødder med vabler på efter vandreture til Hald, i Norge eller til Sletten. Uh, hvor det gjorde ondt at få skoene af.

Duften af bål en mørk aften. Varmen foran, kølighed på ryggen. Varmen fra veninderne som sad tæt ved siden af. Aftensangen sunget med kraft i stemmerne. En varm og tryk oplevelse at gå hjem på.

Fælles dage med andre FDF/FPFere i Bislev og Nibe, tror jeg. Vi var i hvert fald på løb op langs hækken med Nibes bynavn. Den har jeg aldrig passeret siden uden at tænke på FPF.

Hyggetid med kage i det "nye hus". Seniorerne mødtes under de skrå vægge på 1.sal fredag aften. Hvad vi lavede, kan jeg ikke huske, men det var hyggeligt.

Uhygge mødte vi på natløb. Der var noget med fakler og trommer, et skib var gået på grund, det var pirater. De skulle fanges i den mørke skov. Det var farligt at gå med, men det var værre at blive hjemme i huset.

Smagsprøver af "suppe" med et ukenligt indhold, som man modigt smagte på, fordi hele holdet skulle gennemføre.

Eventyrløbet Kristi Himmelfartsdag i V. Hornum var altid i godt vejr. Fantastisk, ikke!

Træer der gav harpiks på fingrene, hvad enten de skulle plantes, fældes, snittes eller brændes.

FDF/FPF er for mig et sammensurium af oplevelser, jeg har kun nævnt nogle få. Men fælles for dem, der dukker frem, er, at det får smilet frem hos mig. Det har for mig været en vigtig del af mine barndomsaktiviteter.

Til lykke med jubilæet og hatten af for jer, som trækker det store læs.

Venlig hilsen Zita Kragh

FDFer i 70'erne

Af Inge Jensen

Da jeg blev spurgt, om jeg ikke kunne skrive om en oplevelse, jeg har haft som FDFer, sagde jeg straks ja. Det lød da nemt, syntes jeg. Men da jeg så skulle i gang, synes det straks at være sværere, end jeg havde forestillet mig. Da tankerne gik tilbage til dengang i 70'erne, stod alle de mange oplevelser og indtryk jo ligefrem "i kø" for at blive nævnt.

At være FDFer var meget socialt samvær på tværs af alder. Der var selvfølgelig de ugentlige møder, hvor vi var to årgange sammen. Vi var delt i tumlinge – de mindste (2. -3. kl.), pilte (4. - 5. kl.) og væbnere (6. - 7. - 8. - 9. kl.), hvor de ældste begyndte at være "hjælpeledere". Der var nogle "faste" ledere tilknyttet hvert hold. Med jævne mellemrum blev de ugentlige møder holdt som kredsmøder, hvor alle FDFere deltog. Det foregik som regel i fællessalen på skolen.

Så var der de arrangementer, der foregik ved specielle lejligheder. Hvert år når der blev sommerferie i skolen, var der sommerlejr for FDFerne. Tit foregik den i en hytte tæt ved vand, og der blev badet flere gange om dagen – altid med Madsen i spidsen. Vandet var aldrig koldt. Der var bare nogle, som var lidt pylrede, ifølge Madsens udsagn. Når der ikke var noget specielt på programmet, var der altid gang i volleyballspillet, og efter aftensmaden – millionbøf eller svensk pølseret – var der selvfølgelig det obligatoriske lejrball med fællessang, lejravis og forskellige former for underholdning. Specielt for væbnerne blev der hvert andet år arrangeret tur til Norge. Turen varede ca. 8 dage. Vi kørte i bus, som var med hele turen rundt. Vi sov i telte, og der blev som regel ikke slået lejr for mere end højst 2 nætter hvert sted, hvilket betød, at vi nåede at se en utrolig masse. Hvert fjerde år var der

Landslejr på Sletten ved Julsø. En kæmpe oplevelse at være så mange samlet på engang, og som en stor fest at være til fælles lejrball, hvor alle fra lejren deltog.

Forår og efterår var der weekendlejr. Engang vi var på lejr på Lynghøj, var det lykkedes et par stykker, midt om natten, at male med sort tusch overskæg og skægstubbe over det halve hoved på Anne Madsen og Anne Binderup. Det kunne ikke "bare lige" vaskes af. De klagede deres nød til Madsen med forvisning om hjælp og afstraffelse af dem, som havde gjort det, men sådan gik det ikke, for da Madsen først havde betragtet de to ansigter, vendte han ryggen til og gik helt i knæ af grin, det var også et komisk syn.

Sankt Hans aften blev der holdt stort ball på FDF grunden, det foregik nede ved huset, som af nogle i dag kaldes "Heksehuset", hvorfra der solgtes pølser med brød og sodavand – et arrangement som samlede mange af byens borgere.

Hvert år i februar måned afholdtes forældreaften. Det foregik i Flejsborg forsamlingshus. Denne aften var der underholdning af FDFerne, og næsten alle var på scenen med et bidrag. Det var også her, at man som væbner aflagde væbnerløfte.

Kristi Himmelfartsdag var store idrætsdag, hvor vi mødtes og kæmpede mod andre kredse i forskellige atletikdiscipliner og løb. Vinderne fik "faneplader". Hvert forår var der strandrensning. Kredsen fik tildelt en strækning i Trend eller Ertebølle, hvor man så gik hele strækningen og samlede affald. Når vi var færdige, blev vi belønnet med en is. Flere gange om året blev der solgt lodsedler. Alle var aktive og gik rundt og stemte dørklokker i hele distriktet for at få solgt så mange som muligt. Der var også avisindsamling nogle gange om året – dengang en rimelig indtægtskilde. Som primus motor i alle disse aktiviteter var der specielt en person, som altid gik i spidsen, aldrig var bleg for selv at tage fat, delte opgaver ud til andre, men som aldrig selv sprang over. Uanset om

det var det sjove eller det grove, så var Johannes Madsen der altid. Han har lagt et kæmpe arbejde i FDF, og når jeg tænker tilbage var Madsen altid med, og når der var brug for det, var Fru Madsen der også. Hun var altid med som tante/køkkenchef, når der var lejr og gik heller ikke "af vejen" for noget. Når jeg nu sidder og tænker tilbage på "dengang", føler jeg, at min tid som FDF'er har været en tid fyldt med store oplevelser i et socialt fællesskab, som jeg næppe ville have fået i så rigt et mål andre steder. Tak til kammerater og ledere, som har været med til at gøre det til store oplevelser.

Med venlig hilsen Inge M. Jensen

Tillykke til Vr. Hornum FDF med 50 års jubilæum

Af Bodil og Poul V. Thomsen

I efteråret 1972 flyttede Bodil og jeg til Farsø efter færdiguddannelse, og vi begyndte at kigge efter nærmeste FDF-

kreds.

Vi var så heldige, at Vr. Hornum FDF ville have os med, og bruge os som ledere fra 1973.

Også dengang var Vr. Hornum en rigtig stærk FDF-kreds - med den aldrig hvilende Johs. Madsen i spidsen.

Vi oplevede et rigtig godt FDF-arbejde med sammenhold hele vejen igennem og med flot støtte fra forældre.

I ledergruppen mødte vi også Thorkild Jensen, Ole Møller, lærer Martin, og mange flere ildsjæle for FDF-arbejdet.

Arbejdet med drengene og pigerne, ture og ledaraftener bl.a. i præstegården hos provst Andersen var spændende og givende.

Ved sommerlejrene i 1973 i Dokkedal og i 1975 i Vranum Bakkehus blev der dy-

stet i FDF discipliner og sport til den store guldmedalje.

På landslejren på Sletten i 1976 under temaet: "Fri så det mærkes" fyldte Vr. Hornum godt i billedet med en stor lejrplads - 11 telte og 37 deltagere. Bodil var aktiv i Vr. Hornum gruppen under landslejren, og jeg var optaget i ledergruppen for Oldtidsbyen. Vr. Hornum dystede med en Skotland gruppe i Volleyball. Vr. Hornum tabte matchen, men blev vinderen i bedste sportslige udklædning: nattøj.

Ethvert godt eventyr har en ende, og fraflytning fra Farsø - området betød, at vi måtte sige farvel til 3 dejlige år i Vr. Hornum FDF. Tak for det, tillykke med 50 års jubilæet, og velsignelse med det næste kapitel udfra vort gamle motto: Med Gud for Danmarks Ungdom.

Bodil og Poul V. Thomsen, Kjellerup

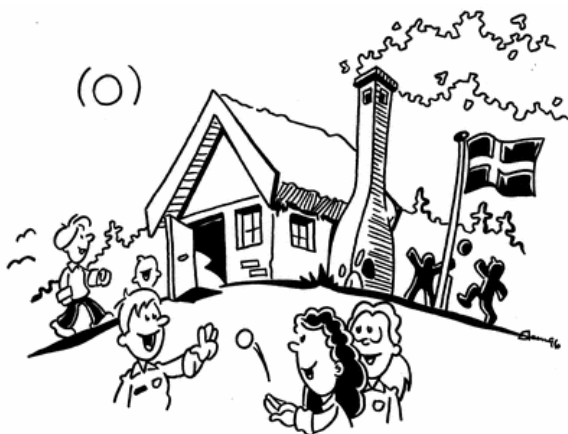

Min tid som FPF/FDF i Vester Hornum

Af Mette Bæk Pedersen

Jeg startede som FPF i kælderen under præstegården, først i 70. Vi startede som pilte, og der var både drenge og piger.

Det, jeg husker bedst fra den tid, var, at vi lærte en masse knob, vi sad bundet til stolperne, og så gik det bare derud af med flagknob, dobbelthalsstik osv. En enkelt sparegris i papmache blev det også til.

Næves skal de første weekendlejre til Lejrgården i Dollerup, hvor der altid lige netop den weekend, vi var der, var nogle smuglere, der var gået i land. Dem skulle vi jo ud og finde i løbet af natten. Jeg mindes nat løbene som noget af det mest uhyggelige, jeg har oplevet. Og jeg tror nok, at de løb, jeg deltog i, var med en af lederne i hånden.

Det har altid været et godt sted at komme, en dejlig natur og så vandet, der altid sørgede for, at ingen kom hjem med tørre sokker.

Den første store lejr var landslejren i 1976, hvor vi var 13.000 FDF på Sletten, det var en meget varm sommer. Så jeg husker traktorer, der kørte rundt og sprøjtede vand på vejene for at forhindre brand. At opleve det store lejrball med alle FDF på en gang, og underholdningen på den store scene er noget man aldrig glemmer. De ældste i vores kreds spillede volleyball landskamp

mod Skotland i nattøj, en af Vester Hornum FDFs mest foretrukne aktiviteter. Alle, der har været med Madsen på lejr, har med garanti også spillet en volleyball kamp.

Noget særligt var turen til Norge i 1977 med Ole Pedersen og Bøgelund som chauffør, hvor vi så det meste af Norge, boede på primitive bopladser og campingpladser og var på hike, hvor vi vandrede med vores bagage op i fjeldene. Vi gik, og vi gik. Vi skulle slå lejr, lige hvor trægrænsen stoppede, et rigtigt godt sted, mente Madsen. Men det resulterede i, at vi blev ædt af myggene i vores primitive bivuak. Vi vågnede op til dejlig morgenmad, cornflakes og havregryn med vand på og ingen sukker. Godt de havde noget rigtig godt firklover chokolade i Norge, vi kunne styrke os på.

Vi oplevede det gode vejr, men også tordenbyger, så vi måtte grave render rundt om vores telte. Mælken, vi havde på køl i kanten af bækken, sejlede af sted ud mod søen. Men Martin Stubberup var sej og sprang i det iskolde vand og fik mælken halet ind.

Den ene morgen serverede Else Madsen også morgenmad i teltene for os pga. vejret.

I 1979 var sommerlejren for væbnerne, at vi skulle gå til Viborg med barnevogne, hvori vi skulle transportere vores bagage. Vi startede af sted lørdag formiddag med afgang fra kirkens parkeringsplads. Vi var ikke kommet til Farsø, før den første skulle have en lille reparation. Vi gik ad de små veje og holdt ofte en lille pause i vejgrøften.

Vi overnattede i præstens have i Skals og var med til gudstjeneste søndag morgen, inden vi gik det sidste stykke til lejren.

Vi blev modtaget af de mindre FDF'er, som havde fodbad klar til alle vores trætte og vablefyldte fødder. Det var en af de ture, hvor der blev skrevet om os i avisen, og vi var rigtig seje.

I 1980 var vi igen i Norge på sommerlejr, vi besteg Gaustatoppen og sloges i sne midt om sommeren. Og vi var på

hike og skulle over et vandløb, hvor vi skulle gå på et ti cm. smalt bræt.

En af mine sidste større lejre var landslejren i 1981, hvor vi var med som lidt lederaspiranter. Alt i alt har min tid i FDF givet mig mange gode oplevelser og minder.

Mange hilsner Mette Bæk Pedersen

Første destination Olso

Af Dorte Gørlev

Jeg har gået og tænkt over, hvor jeg skulle begynde på min lille beretning. Jeg har svært ved at huske, hvilke årstal jeg skal hæfte mine erindringer på, men jeg forsøger. Endvidere vil jeg fortælle lidt om, hvor stor betydning det har at være og at have været en del af FDF-fællesskabet.

I min barndom i Flejsborg var der ikke det store udbud af fritidsaktiviteter. Jeg startede i 1. klasse i Vester Hornum Skole i 1970. Jeg kan huske, at jeg gik til dans i forsamlingshuset hos Rosenkilde og frue, det var om vinteren. Det var puslinge-stadiet, men det var der vist ikke noget, der hed på det tidspunkt. Siden blev mulighederne udvidet til badminton og FDF. Jeg blev først rigtig interesseret efter Landslejen i 1976, hvor mange af mine klassekammerater havde deltaget. Jeg fornemmede virkelig, at jeg var gået glip af noget. Så efter sommerferien i 1976 blev jeg Væbner. Det betød mange spændende oplevelser. Jeg kan huske, at de ugentlige møder foregik i kælderen på skolen, og sang og fællesskab var hovedingrediensen.

I foråret 1977 blev min årgang konfirmeret. I sommerferien gjorde vi klar til afgang på min første Norgestur, i en

slags luksusbus helt uden sammenligning. Jeg nævner det, fordi jeg på næste Norges-tur aldrig siden har oplevet noget lignende.

Vi kørte af sted mod første destination Olso. Vi fandt det ustyrlig morsomt, at Madsen havde fumlet på tasterne og ikke nået at læse korrektur, før programmet fik en omgang i spritduplikatoren og uddelt til deltagerne. Jeg husker, at vi havde nogle meget spændende oplevelser, bl.a. Rjukan og "Kampen om det tunge vand". Vi var udstyret med kartofler hjemmefra, og Jane fik en allergisk reaktion, som vi for nemheds skyld kaldte "bøf-udslet". Om det skyldtes overdrevet indtag af gamle kartofler eller bøf på dåse eller noget helt tredje, det forblev en gåde, men en tur på det nærliggende hospital måtte hun.

Vi besøgte Oslo, så Wigelands Parken og Holmenkollen, begge dele imponerende. Foruden overnatninger i den fri natur i telt, kan jeg huske, at vi boede på campingplads i Tønsberg, hvor Mettes moster kom forbi. På denne campingplads var der også nogle meget spændende knallert kørende unge fyre, som vi udvekslede adresser med. Specielt én, Lasse, var produktiv i brevskrivning til det ekstreme. Da vi kom hjem igen, lå der brev til Dorthe H., Inge og mig. Las-

se havde ikke tilbageholdt de store følelser og havde skrevet uden på kuverten "I love you", mon vores mødre havde snakket sammen, inden vi kom hjem? Nej, hvor flovt. Jeg tror ikke, jeg magtede at skrive noget retur til ham, han opsøgte mig ikke siden, så jeg var nok ikke kvinden i hans liv.

Den næste Norges-tur var sommeren, hvor Kent blev konfirmeret, mener jeg. Jeg kan huske, at Bøgelund fra Ejstrup var chauffør i førortaltale bus. Jeg ved ikke, om der var ekstrem stor tilmelding, bussen havde i hvert fald ikke sæder nok. Kent var også dengang frisk og frejdig, så han tog den lange tur på en camping-klapstol, ikke den store komfort, men dog en sidde-plads. Deraf et "kælenavn", som jeg i ny og næ ynder

at titulere ham med, nemlig "Kent-klapstol"! Kent er min svoger, og jeg mener, at Helle og han fandt hinanden ved et lejrball på en sommer-lejr i Danmark for mange, mange år siden.

Fra denne Norges-tur kan jeg huske, at vi oplevede, at vores lejrplads blev oversvømmet. Vi lå omgivet af fjeldtoppe og en storslået natur og så et forrygende tordenvejr rulle hen over os. Vi sprang rundt med spader og gravede render om vores telte for at undgå, at alle vores ting blev våde. På trods heraf husker jeg, at vi havde problemer med våde soveposer etc. Da uvejret var overstået, kan jeg huske, at vi måtte tage en svømmetur ud i en kold smeltevandssø for at hente mælkekartoner og øvrige "kølevarer", som genialt nok var opbevaret i en kølende elv.

Det kunne have været sjovt at have haft nogle "lejr-aviser". Jeg husker, at vi morede os både over at lave dem og over at være tilhører. Ingen begivenhed var for

ubetydelig, og hvis der en dag ikke var sket det helt store, kunne vi manipulere med virkeligheden og frembringe de helt store dramatiske skildringer. Lejrball var en oplevelse for sig, en festlig afslutning på en indholdsrig og spændende dag. Sangene fra "Lars og Mejer", humor og fællesskabet ved andagten.

Jeg kan huske, at vi var "berømte" for vores opførsel af "Døden fra Vester Hornum". Jeg har ofte haft lyst til at lade den genopstå, (tanter deltager også ved underholdningen). Jeg har ikke kunnet få fat i de helt rigtige aktører, jeg mangler simpelthen Else og Anne Madsen m.fl. Jeg kom siden til at gå i gymnasium i Aars med flere FDFere fra Nørager, og dermed jævnligt konfronteret med fælles oplevelser fra distriktslejrene. Måske lige netop "Døden fra Vester Hornum" havde gjort uudsletteligt indtryk.

Jeg er så heldig at have berøring med FDF stadigvæk. Min datter Agnete er efterhånden blevet 16 år, er startet i 1. g, og har indtil i år været aktiv FDF'er i FDF Gentofte. Hun har et sabbatår, da fodbold og skolen fylder for meget, men hun planlægger at skulle på Landslejr i 2006.

Hun har fået et netværk i hele Danmark ved at deltage i Seniorkurserne på Sletten. Jeg støtter hende alt, hvad jeg kan og har indtil i år været med i bestyrelse som forældrerepræsentant. Jeg har ofte været tante på weekendlejre også en enkelt gang på sommerlejr på Sletten, hårdt arbejde, men skønt alligevel.

Jeg håber, at FDF Vester Hornum får en festlig dag i anledning af jubilæet, og jeg ønsker, at I må have opbakning og stor tilslutning stadigvæk – det er et flot og vigtigt stykke frivilligt arbejde der udføres.

Mange FDF-hilsner

Dorthe (Pedersen) Gørløv

"Turen der gør mænd tavse"

Af Ole Engel Pedersen

Da jeg var 13 år, begyndte jeg i FDF. I kælderen på præsteboligen var der en særlig atmosfære af patruljekasser, telte og lignende. Tirsdag aften blev hurtigt noget særligt. Det var på de aftener, vi forberedte os til orienteringsløb, lejre og andre aktiviteter, som vi så frem til at deltage i. Møderne var præget af "drengekultur". På mødeaftenerne og de ture vi deltog i, blev der udviklet et godt kammeratskab, som i disse år betød meget for mange af os.

Jeg kan med stor glæde mindes mange ture, nogle med drivvåde telte, hvor alt druknede i regn og pløje, andre i fint vejr med sol og sommer. Da Madsen kom til Vester Hornum, blev der holdt senioraftener på skolen. Det var vores ungdomsklub. Sideløbende med senioraktiviteterne fungerede vi som ledere for piltene og væbnerne.

Jeg mindes en seniortur, som vi var på i vinteren 1961. Vi skulle være lidt barske. Madsen opmuntrede os til at prøve ting, som kunne give os nye grænser. Derfor skiftedes vi til at lave ture og andre aktiviteter. Denne tur var på indbydelsen døbt "Turen der gør mænd tavse".

En lørdag morgen i februar måned cyklede vi til Sjørup sø på telttur. Rigtig vinterlejr, sneen skulle graves væk, for at teltet kunne få jordforbindelse. Teltunderlaget var tagrør, som vi meget bekvemt kunne høste på isen, da søen var frosset til. Teltet var et ottemands uden oversejl, og soveposerne var af krølduld. Om aftenen var der naturligvis orienteringsløb i skoven omkring Øje sø. Efter lejrbalet kravlede vi i soveposerne. Jeg kan huske, at ud på natten

vågnede vi alle ved, at vi frøs. Der blev indledt en hvalrosseturning. Det betød, at alle sloges mod alle, uden at vi kom ud af soveposerne. Det gav varmen. Næste formiddag cyklede alle undtagen "Østerbent" og jeg til gudstjeneste i Flejsborg kirke. Bent og jeg skulle lave middagsmad. Naturligvis to retter, millionbøf og sveskegrød. Alt gik fint, indtil gryden med de kogte svesker blev anbragt på snedreven ved siden af bålet og et kort øjeblik glemt. Da havde den varme gryde smeltet sig ned i sneen og var væltet. Der lå sveskerne tilbage, som sorte prikker i sneen. Bent var hurtig, nyt sne i gryden sammen med sveskerne. Der var to varme retter til kirkegængerne, da de vendte tilbage fra Flejsborg kirke. Ved sådan en lejlighed bliver alt spist, selv klar sveskegrød. Efter middagen blev teltet pakket sammen og gryderne rengjorte. Vi besluttede at tage afsked med lejrpladsen og cykle hjem i spredt orden. Jeg tror, at Madsen fik et mindre chok, da han pludselig så nogle af drengene stikke tværs over søen på cyklerne. Han havde ikke deres tillid til isen.

Jeg kan også huske, at det tog et par dage at få rengjort de frostvalne hænder, der var gnedet ind i svedent brunt sæbe fra gryderne.

Jeg mindes tiden i FDF med stor glæde, og jeg ved, at disse år med mange gode oplevelser og mødet med de voksne ledere har haft stor betydning for mig senere i livet.

De hjerteligste lykønskninger til FDF Vester Hornum i anledning af fødselsdagen og held og lykke med det fremtidige arbejde.

VÆR BEREDT

Ole Engel Pedersen

Erindringsglimt, FPFer i V. Hornum

Af Inge Røndal Anker

En god historie fra min tid i V. Hornum FDF kan jeg ikke komme i tanke om. Ikke en eneste. I stedet myldrer det med erindringsglimt, som satte man små film-sekvenser sammen. En collage af sommerlejre, aftenmøder, dugget græs, brænderøg og bradepandekager. Jeg indhentes af opremsningens bølgeskælv, og føler mig pludselig meget voksen. For under glimtene, ud af disse collage-agtige erindringer løber der en glæde, en intensitet, en leven i nuet, en ubekymrighed, som synes komme fra en anden tid.

Kaj Kjeldsens march og lejr sang, "Her fik vi lov at være – helt enkelt være til" løber mig i fingrene. Det er sådan, jeg husker det. Banalt? Helt sikkert! Det var sådan det var – for mig.

Thorkild og Birgit var ledere for de små. Vi legede i den duggede skumring på FDF-stykket. Til Jens' og Bodils bryllup stod vi espalier uden for kirken iført vinrøde acryl-trøjer med skjold og mærker møjsommeligt syet på af vores mødre. Vinrød var tumlingenes farve – og pogenes. Men pogene blev afskaffet, drenge og piger skulle hedde det samme, pigerne vandt, og vi var ellevilde.

Til Kristi Himmelfarts-stævnerne trak vi tov og var på eventyrløb. Vi skulle altid spise noget ulækkert. Spaghetti i kold kaffegrums – eller lugte til salmiakspiritus.

Natløb over pløjemarken med skoene klistrende i jorden.

Der var møder på skolen. Vi løb rundt på gangene om aftenen. Var langt nede i kælderen. Eller i klasselokalerne, der var helt anderledes, end når vi sad der næste dag og øvede den lille tabel. Og lærer Andersen opførte sig ikke særligt lærer-agtigt om aftenen på skolen, når

han havde en grøn acryl-trøje på og stod i spidsen for kredsens pilteklasse.

Skt. Hansbålene på FDF-stykket. Det var den eneste tid på året, hvor jeg fik røde pølser. Eller pølse, to ville være en vild luksus. Båltaleren var hentet et eller andet sted fra. Jeg hørte aldrig, hvad han sagde, men det hørte ligesom med, at der var en taler.

Weekendlejre i Dollerup. Der var tandpasta på håndtagene, og vi stod op kl. 4. Vi gik på den forbudte trappe, og Ulrik gik gennem isen. Limfjorden vrimlede med smuglere, vi fangede dem altid.

Sommerlejrene. Lejrbål. Sketches, lejravis, bålsange og fadervor. Vi er børn af sol og sommer. Der var konkurrence i hulebyggeri. Den skulle være tæt og have plads til hele holdet. Vi klemte os sammen og skyggede for hullerne. De andres mødre kom med kiksekager og slik. Min mor var tante, så hun var der – og havde kun fnys til overs for kiksekage. Tutten åbnede i middagspausen. Lige som vandkampene og olympiaden.

Det første år, jeg var væbner, var vi på lejr ved Hald Sø. Alles trøjer var nu blå og acrylen erstattet af bomuld. Vi plukkede blåbær i bakkerne ved Vranum Bakkehus, en hel patruljegryde fuld. Blåbærgrøden smagte himmelsk. Vi var gået til Hald Sø. Til at fragte bagagen havde vi barnevogne, der havde skilte på hver side. Vi havde brugt en hel vinter på at male dem. Fodafttryk af bare tæer og slagord for FDF. Der var ikke en eneste barnevogn, der holdt helt til lejren.

Norges-turene i Kajs bus. Uden liggeunderlag i en vattæppesovepose. Jeg ved ikke, hvordan min bekymrede mor kunne lade mig gøre det. Vi spiste syltetøj og makrel i tomat. Tog op i højfjeldet på hike. Vi havde klart plast med til at lave bivuakker af. Havregryn og sukker med til morgenmad, med vand på.

Fjeldvand er der overalt. Rent og klart. Ingen stormkøkkener eller andet smart. Som tømælk f.eks. Det faldt os helt naturligt, for far gik forrest og kunne fortælle om tidligere ture, hvor de havde gjort akkurat det samme. Vi gik op og ned ad Carl Johans Gate i Oslo og købte chokolade på færgen.

Hipaku om natten. På svellerne mellem Hornum og Gatten. Karlsvognen var til at finde, ligesom Nordstjernen og Cassiopeia. Brian C. gik i zig-zag, for hans ben var for lange.

Idrætsstævnerne ved Bakkeskolen. Vi skreg os hæse ved at heppe på vores

stafet-hold. Veester Hoornum, Veeester Hoornum, råbte vi. Vi havde ikke lært klap og bølger eller slagsange. Det var nok at råbe Veeester Hoornum.

Jeg håber, de gør det endnu. FDFerne i V. Hornum, råber Veeester Hoornum – og har nethinden fuld af erindringsglimt, fordi de får lov at være, være til.

Til lykke med fødselsdagen!

Inge Røndal Anker

FDF historier

Af Else Røndal Olsen

Fra min tid i V. Hornum FDF - ja FDF/FPF, som det hed dengang, husker jeg nok bedst væbnerturene til Norge.

Det jeg vil bidrage med er fra turen i 1978, hvor vi tog rundt med telte forskellige steder i Norge, mest i Telemarken.

Vi havde slået alle teltene op på en lejrgrund i Tuddal tæt på en lille sø. Det regnede og pludselig var der kommet et nyt vandløb. Og det vandløb ville altså løbe, hvor et af teltene var slået op. Vi, der ikke boede i teltet opdagede ikke noget, før der kom rygsække og soveposer ind i vores telt fra de "oversvømmede".

Men senere blev det fint vejr og vi tog på hike i fjeldet. Det blev faktisk så varmt da vi gik, at Per Bach måtte skifte til shorts, og han hængte sine nye cowboybukser på rygsækken, så de var i nærheden. Per gik bagerst og da vi skulle holde hvil næste gang var bukserne ikke længere lige i nærheden, for de var tabt et sted på fjeldet. Og 30 væbnere

går altså ikke 2 timer tilbage for at lede efter et par bukser, heller ikke selv om de var nye. Så hvem ved, måske fik en nordmand glæde af dem.

På hike overnattede vi i primitive bivakker lavet af regnslag, og vi fik "Johannes Madsen Special" til morgenmad. For uindviede kan fortælles, at det består af havregryn med vand og sukker, ikke noget kogning her.

Da vi slog teltene ned, da vi skulle fra Tuddal fik et af teltene et ekstra hul. Køkkenteltet blev nemlig slået ned over et tændt gasblus. Det skulle jo gå lidt stærkt for vi skulle videre. Hvis skylden var, blev aldrig rigtig klart. Men det er jo lidt svært at se et tændt gasblus i solskin.

Dette var et lille udpluk fra de mange oplevelser, jeg har haft i V. Hornum FDF.

Else Røndal Olsen, født Madsen, medlem af V. Hornum FDF 1972-1980

En lille hilsen fra et par gamle FDF/FPFere!!

Af Else Marie & Brian

Vi sidder et par tilløbere her i København. Brian startede i '79 efter at være flyttet til V. Hornum. Else Marie i '84, da tre tossede Farsøboere fik den ide at cykle til V. Hornum hver tirsdag. Vi har fået den opgave at skrive om en super tur, vi var med på i vores tid i V. Hornum FDF/FPF, og det er faktisk en svær opgave, idet der var så mange gode og anderledes oplevelser.

Det være sig fra et lille løb en almindelig tirsdag aften gennem spejderskoven og chokoladebakkerne til natløb fra V. Hornum gennem Fredbjerg til Ullits og selvfølgelig Norges-turene. Her er vores meninger så delte.

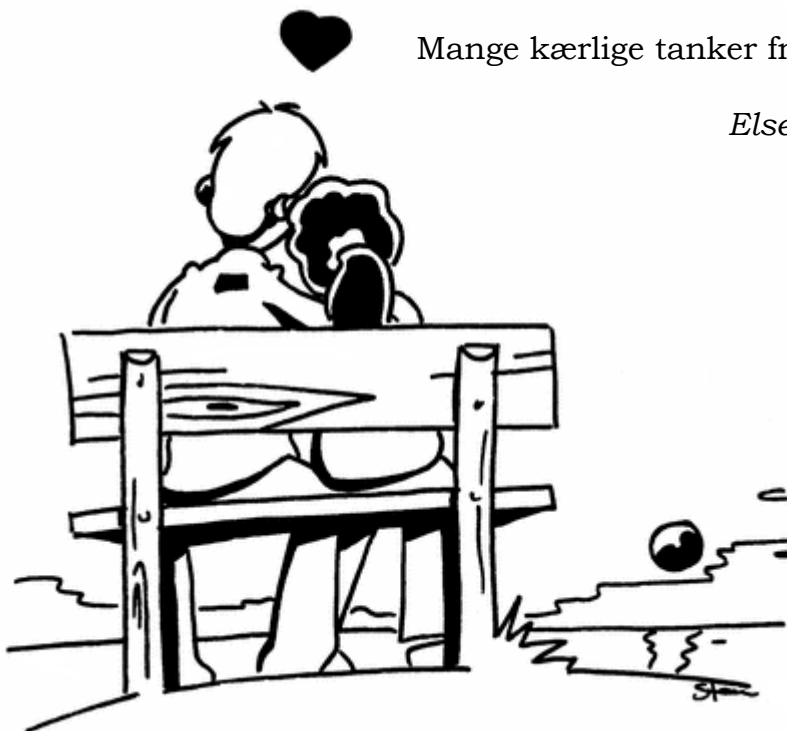
Norge '85 vil jo altid stå i vores hjerter som noget helt unikt. Vi var her en flok på 9-10 stykker, der valgte at sove ude i en rundkreds hver nat, og efter en masse småsnakken og hygge endte det altid med at LONE (dengang Troelsen) mobbede os to stakler, så vi til sidst ikke så anden udvej end at blive kærestes. Det har vi så været siden, og vi har ikke fortrudt et sekund.

Men Norge, og ikke mindst fjeldturen i '87 var noget helt specielt. Ikke mindst planlægningen, foredragene og træningsturene er værd at huske den dag i dag. Samtidig var det den sidste tur, det gamle slæng var på sammen. Vi var 11 seniorer, der tog bussen fra Farsø til Kinsarvik, hvorfra vi gik ind midt på Hardangerviddaen til et træf for ca. 650 FDF/FPFere. Vi nåede frem midt på dagen, og da det var ekstremt varmt, hentede Brian en rygsæk fuld af sne ved den nærmeste bræ sammen med Martin. Om aftenen var der lejrball. Alle havde medbragt et stykke brænde, og det var et flot syn, da de blev til et stort bål. På vej ud endte vi i Øvre Eidfjord, hvor pigerne på fjellstationen fik en velfortjent hårvask, og vi skrev i gæstebogen (som for øvrigt stadigvæk er at læse deroppe). Senere mødtes vi med resten af V. Hornum FDFerne, som var på busstur rundt i Norge.

Det var lidt højdepunkter fra vores tid i V. Hornum FDF/FPF, men der var selvfølgelig mange flere. Vi vil herfra gerne ønske hjertelig tillykke med jubilæet og ønske alle nuværende samt fremtidige FDFere alt godt fremover.

Mange kærlige tanker fra

Else Marie & Brian

Havregryn med vand

Af Palle Jensen

Da jeg var barn, var min største fritidsinteresse sport. Hele min fritid gik med at spille fodbold og badminton. Der blev dog også tid til at gå til FDF. Nogen vil måske endda påstå, at jeg var typen, der var mest aktiv i FDF på de tidspunkter, hvor vi vidste, der stod en tur til Norge eller landslejr på programmet.

På trods af min store interesse for sport husker jeg, her mange år efter, dog stadig de ting, som jeg oplevede i FDF.

Hvis jeg skal fremhæve en ting, som for alvor har indprentet sig i min hukommelse, er det et minde fra en fantastisk tur til Norge.

Turen foregik selvfølgelig i bus. Ligeså naturligt var det, at den blev styret af Knud Bøgelund. Jeg kan endnu huske, at vi hørte Les Humphreys Singers hele vejen.

Det jeg husker bedst, er den traditionsrige hike, vi skulle på. Johannes Madsen oksede som sædvanligt op i bjergene, kilometer efter kilometer, i håbet om at det ville lykkes for ham at køre enkelte deltagere trætte. Jeg husker ikke, om det lykkedes, men jeg tror ikke, der var nogle, der ville indrømme det.

Til aften fandt vi en egnet lejrplads og fik gjort klar til natten. Jeg vil tro, at vi

faldt i søvn, førend vores hoved ramte teltunderlaget.

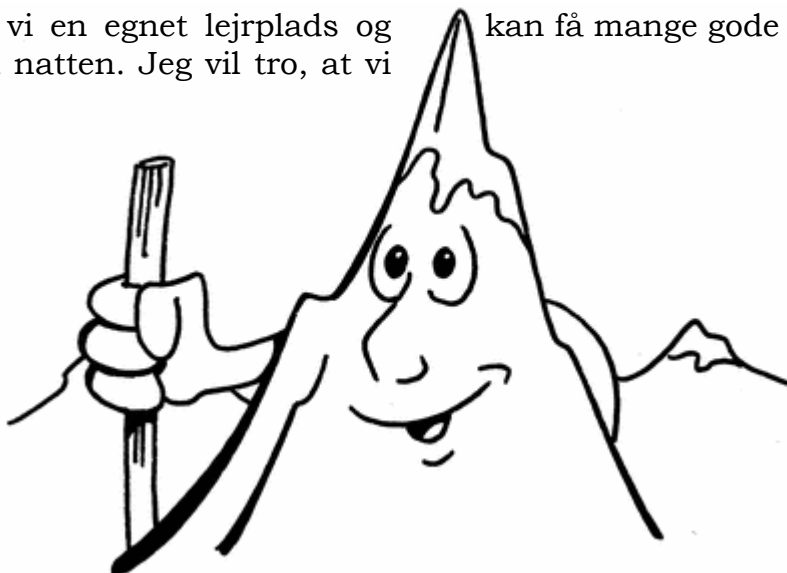
Vi vågnede op, dejlig veludhvilet, og glædede os usigeligt til et virkelig dejligt morgenmåltid. Vi fik normalt god mad på turene med FDF og gik aldrig sulten i seng. Men den morgen, hvor Johannes Madsen gjorde os det klart, at man måtte passe på med for stor en oppakning på en hike, og morgenmaden bestod af havregryn – MED VAND PÅ – da mente jeg godt nok at kæden var hoppet af for den gode Madsen. Om jeg spiste måltidet huskes ikke, men jeg var aldrig blevet budt på lignende derhjemme, og jeg har ellers aldrig fået skyld for at være kræsen.

På samme tur skulle vi en tur på Gauستا-toppen. Vi gik op ad den ene bjergside, kom til toppen og opdagede, til vores store ærgrelse, at en sodavand på toppen kostede det samme som en uges lommepenge.

Turen ned glemmer jeg til gengæld aldrig, for der kunne vi køre flere hundrede meter ned på vore regnfrakker i sneen, og jeg mindes stadig, hvor svært det var at stoppe, da sneen ophørte.

Dette lille beskedne minde fra en gammel FDF'er, som sætter pris på det store stykke frivillige arbejde, der bliver lavet, således at vores børn, ligesom os, stadig kan få mange gode oplevelser i FDF.

Palle Jensen

Kanotur på Julsø

Af Søren K. Gertsen

I 1988 havde vi i ledergruppen for væbnerne besluttet, at vi skulle på kanotur på Julsø ved Sletten. Ledergruppen bestod på daværende tidspunkt af Fin D, Madsen, Lone G. og undertegnede.

Vi kørte af sted i tre biler. Vores lejrplads var ved Æblegården, som jo ligger ned til Julsø.

Da teltene var rejst, og alle havde fundet et sted at smide deres sovepose, gik vi alle op på Æblegården for at blive instrueret i, hvordan man skal sejle i en kano. Ud over instruktionen skulle vi hver finde en redningsvest. Så var det tid til den første prøvesejlads, og det gik da også rigtig fint.

En af de følgende dage sejlede vi gennem det lille stræde ved Svejlbæk, og den lange vej rundt omkring Paradisøerne. Det blev en særdeles hård tur, da vi havde modvind det meste af vejen. Så vidt jeg husker, gik vi i land på disse øer for at spise vores madpakke.

På en af de andre ture skulle vi padle helt til Ry og tilbage igen. Turen startede fint med dejligt vejr. Efterhånden som turen skred frem, blev skyerne mørkere og mørkere, og til sidst begyndte det at regne, tordne og lyne. Det tog til i styrke, og Madsen besluttede, at det var for farligt at fortsætte, når det lignede så meget. Så vi sejlede

kanoerne ind til bredden, trak dem op af vandet og satte dem op ad nogle træer, så vi kunne stå under dem i ly for regnen. Da vi havde stået der en times tid og sunget sange fra "March og Lejr" eller også var det fra "Den Grå", sejlede vi videre mod Ry i moderat regnvejr. Alle var gennemblødte helt ind til det inderste. Alle var glade, da vi endelig kom til Ry. Så vidt jeg husker, fandt vi et eller andet sted, hvor vi kunne komme i tørvejr og købe alverdens ting såsom kaffe, sodavand og slik. Jeg husker tydeligt, at der pludselig blev født en plan blandt vores væbnere om, at vi skulle leje en bus til at køre os tilbage til Sletten. Alle var våde, kolde og trætte. Det sidste i verden, man havde lyst til, var at padle de ca. 10 kilometer tilbage til lejren. Jeg må nok indrømme, at hvis det var kommet til en afstemning om "busplanen" havde jeg nok stemt for. Men vi nåede aldrig til afstemningen, for da Madsen hørte planen, grinte han hult og sagde, at vi sagtens kunne padle i den smule regn, så fatamorganaet med en tør og varm turistbus forsvandt pludselig på den grå og regnfulde sommerhimmel. Kort efter at hjemturen var startet fra Ry, brød solen gennem skyerne, og hjemturen blev en rigtig dejlig sejltur.

Tillykke fra Søren

Koloni-UGH!

Af Jens Christian Bach Iversen

Lejrbålet var aften efter aften døgnets højdepunkt på enhver sommerlejr. "Om bålet samles vi nu i klynge" og "På sommerlejren synger vi" blandede sig med optrin og konkurrencer og ikke mindst ... lejravisen.

Jeg kan lugte bålene endnu og høre sangene indeni, føle latteren bruse til kammeraternes optrin, fornemme spændingen stige i konkurrencerne og – igen ikke mindst ... – mærke nervebelastningen ved udsigten til dagens lejravis, hvor børn og ledere med kærlige kælenavne og på uhyre morsom vis blev fremhævet for uheldige episoder i dagens løb. Når tiden for lejravisen nærmede sig, voksede en spændt mumlen frem: Var man selv med? For på én og samme gang ville man gerne – og så alligevel ikke. Dagens ofre blev gerne både stolte og flove på én gang.

Godt 25 år efter min første sommerlejr lavede jeg revyer på Aarhus Universitet for studiekammerater og undervisere på teologi. Og her oplevede jeg såmænd den præcis samme spænding hos underviserne: Var de selv med? En af de mere kedelige af slagsen betroede mig et år kort før revyen, at han mærkeligt nok aldrig havde været "offer" for en revy. Teologiprofessorer og tumlinge – eller poge, som det dengang hed – har såmænd en hel del til fælles. Og professoren fik da også sit vers.

Det største latterudbrud, jeg kan minde fra et lejrbål, stammer dog ikke fra en lejravis, men fra den sidste – og kiksede – gang, Ole Hald vovede at fortælle den mildest talt vandede historie, han ellers følte sig kaldet til at fortælle ved indtil flere lejrbål. Og selv om det er over 25 år siden, jeg hørte den sidst,

husker jeg den stadig – også den oprindelige version, fra før det gik galt:

Nemlig om den ubevæbnede cowboy, der red ud i ørkenen og mødte en krigersk udseende indianer, hvilket gjorde cowboyen noget nervøs. Men han besluttede sig for at hilse pænt, nemlig med et "hauw". Det må have stemt indianeren venligt, for han svarede også med et "hauw" og red fredeligt videre. Cowboyen fortsatte og mødte nu to krigerske indianere. Men belært af succesen fra før hilste han "hauw, hauw" – og fik igen et ekko som svar "hauw, hauw" og, væsentligere, ingen andre reaktioner. Historien gentog sig med fire indianere og to omgange "hauw, hauw, hauw, hauw". Da kom der en tid efter en kæmpe flok indianere imod ham, og cowboyen kunne nok indse, at han ikke kunne nå at hilse "hauw" til hver af dem. Men så var det, han fik sin lyse ide og sagde i stedet "koloni-hauw". Det var historien i sin enkelthed med sin vandede pointe.

Børn fra Vester Hornum kendte dengang kun lidt til fænomenet "kolonihaver", så vi grinte vist ikke særlig meget, forstod vel ikke rigtig, hvori det morsomme bestod, men fornemmede kun løst, at pointen i alt fald lå i ordet "koloni-hauw".

Men så var det altså, at det gik galt for Ole et år. Han fik vist startet godt nok, men da han skulle hilse "hauw" til den første indi-

aner, kom han til at sige "ugh" i stedet for. Og han fortsatte ufortrødent med "ugh, ugh" og "ugh, ugh, ugh, ugh" til de næste. Det var først, da den store indianerflok kom ridende, og Ole var på nippet til at sige "koloni-ugh" og altså fuldkommen misse pointen, at det gik op for ham, at den var gal. Jeg husker stadig hans ansigtsudtryk og ikke mindst husker jeg Johannes Madsens – eller bare "Madsens" – reaktion. Han trillede simpelt hen rundt i græsset, mens tårerne trillede ned ad kinderne på ham på grund af den missede pointe. Madsens finurlige humoristiske sans blev simpelt hen tændt som aldrig før og aldrig siden ved et lejrball. Hvordan vi den aften kom i gang med lejrball igen, har jeg ingen anelse om. Hvordan Madsen fik holdt afslutning den aften, har jeg heller ingen anelse om. Men at se en kredsleder trille rundt i græsset, hulkende og spruttende af grin – det glemmer jeg aldrig.

Da havregryn med vand var en delikatesse

Som barn var jeg kræsen – ligeså irriterende kræsen som de værste unger, jeg siden selv var leder for på lejre. Og lige så lidt som jeg brød mig om lejrmad, ligeså lidt tog jeg mig af de dagligt dikterede vasketure. I alt fald husker jeg, hvordan tanterne grinede af, at jeg bestandigt gik rundt med mad rundt om munden, for i det mindste at have et forråd til de måltider, og dem var der mange af, som jeg ikke engagerede mig særligt i.

Men der var dog kulinariske højdepunkter. Og det største nåede jeg som førstevæbner ved min første overnatning i bivuak i fjeldet. Det havde været en drøj tur op. Det havde været en kold nat. Jeg husker tydeligt, at der var is på indersiden af plastikken, frembragt af kondensvandet fra min og min bivuakmakkers ånde (at ingen meteorologer givetvis målte frost den nat nogetsteds i Nor-

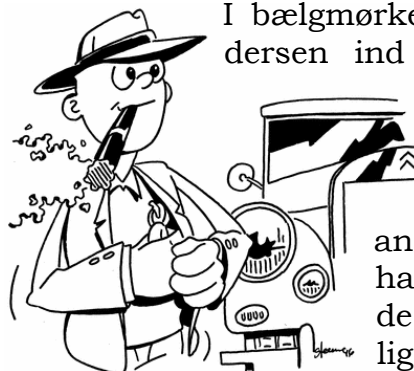
ge, ændrer ingenting ved den kendsgerning).

Da vi stod op, skulle vi have morgenmad. Madsen havde som sædvanlig taget sin del af slæbet – og tog nu pakkevis af havregryn frem, som vi hældte op i vores medbragte dybe tallerkener. Jeg havde aldrig kunnet lide havregryn før (det var det med ham den kræse), og nu fik vi sågar hældt vand (!) ovenpå. Mon noget nogensinde har smagt så skønt før? Jeg tror det ikke. Siden søgte jeg at gentage succesen hjemme i køkkenet på Kirkebakken. Føj!

Da Jacob fra Salling-Brøndum FDF/FPF blev skudt

Jeg var ikke kun kræsen og usoigneret på lejrene som barn. Jeg var også bange, når der var natløb. Jeg husker faktisk ikke, at jeg sådan rigtig vovede mig med ud på natløb, før jeg var godt oppe i væbneralderen – og da kun forsigtigt. Det var straks helt anderledes, da jeg blev senior og selv kom til at arrangere natløbene.

Det bedste må have været det, som Kent Klitgaard Jensen og Keld Winther Pedersen og jeg arrangerede – i samarbejde med vores daværende klasselærer Ejner Pedersen – for Salling-Brøndum FDF/FPF, der var på weekendlejr i "Huset". De havde haft et tema om narkotika (sikkert pga. narkoproblemer i Løgstør?). Det var vores stikord. Så vi arrangerede en narkosmugling, der tog kegler.

I bælgmørke rullede Ejner Pedersen ind foran "Huset" og lyste hidsigt og forvirret op på huset, råbte flokken indenfor an og hævdede, at han havde fået at vide, at her skulle der ligge en hjemmevernsgård. Efter stil-

le forhandlinger med de eneste to ledere, der vidste noget i forvejen, viste Ejner et ID-kort, hans svigerfar havde fået som militærmand i England flere år tidligere. Nu fik hele flokken at vide, at man havde opsnappet rygter om, at der ville blive kastet en stor ladning narkotika ned på et eller andet stræk imellem Jenlekrydset og Ærtebølle (tror jeg nok). Og måske kunne disse FDF/FPFere holde øje? Men absolut kun holde øje, for måske var smuglerne farlige.

Kent, Keld og jeg havde set tilstrækkelig med film fra 2. verdenskrig til, at vi var på det rene med, at flyvere sigtede efter at smide deres last af i retning af tre lys

klar i Chokoladebakkerne, da Salling-Brøndum FDF/FPFerne kom listende, og vi lyste med vores stærke lommelygter alt, hvad vi havde lært. Og miraklet skete. Pludselig kom der faktisk en flyver højt over vores hoveder. Det fik en stor del af Ejners "spioner" til at vende om, hvilket ærgrede Kent så meget, at han satte efter nogle af dem og skød sin hundeproppistol af.

Ved skuddet forsvandt kredsleder Jacob... - Da vi tre smuglere en god halv time efter sluttede os til flokken i "Huset", sad der nogle meget spagfærdige børn og endnu mere spagfærdige ledere (hvoraf flere var ældre end vi selv) og smagte forsigtigt på kage og saftvand. Vi var til gengæld høje i hatten. Godt jeg aldrig selv var udsat for noget af den art.

Til kamp

I 1989 begyndte jeg som FDF/FPF-leder i Århus, nærmere bestemt i Risskov. Når man blandt den altdominerende "FDF/FPF-elite" i Århus fortalte om livet

i Distrikt Vesthimmerland, og om hvordan kredsene konkurrerede mod hinanden for at vinde faneplader, blev der rystet på hovedet og mente, at vi var vokset op i FDF omkring år 1900. I Århus var FDF/FPF i store træk blevet en slags politisk korrekt fredsbevægelse, som identificerede kristendommen og landsforbundet med de bløde værdier, der i øvrigt prægede pædagogikken i 70'erne og 80'erne. Sådan var det ikke i Vesthimmerland. Her kæmpede vi!

Der var regulære idrætsstævner, indendobboldturneringer, Kristi Himmelfartsstævner, Hipaku osv. Alt sammen medrivende dage, hvor vi kæmpede for kredsens ære. Vi gjorde det godt i Vester Hornum. Et år til idrætsstævnet, hvor Vester Hornum hos piltene (tror jeg nok) havde taget 1., 2. og 3. pladsen, spurgte Birthe Gravesen, som dengang var leder, om det mon var klubmesterskaber vi var til! Vi var alle stolte og jublede, når det gik kredsene godt, men havde også respekt for de andre, når de var bedre (for så måtte de jo være rigtigt gode!).

Men vi kunne nu også klovne og underholde for børnenes skyld. Et andet år husker jeg, hvordan vi til idrætsstævnet lavede et seniorhold i stafet, som havde til formål at få historiens største nederlag. Hans Henrik Jensen fik depechen på næstsidste tur for simpelt hen at løbe hele vejen rundt om sit startspyd og fortsætte i den modsatte retning og ud af banen. Han kom dog på ret kurs godt hjulpet af de mange tilråb, afleverede til mig, som havde fået til opgave at tabe bukserne på sidste tur. Alt lykkedes rigtigt godt.

Den sødeste sejr, jeg kan huske, var dog sejren i den improviserede vandkamp på sidste dag af landslejren i 1981. Efter at have sparet på vandet i kredsens brandslukningsudstyr i samfulde 10 dage skulle der jo ske noget den sidste dag: Det var nabokredsen, der skød

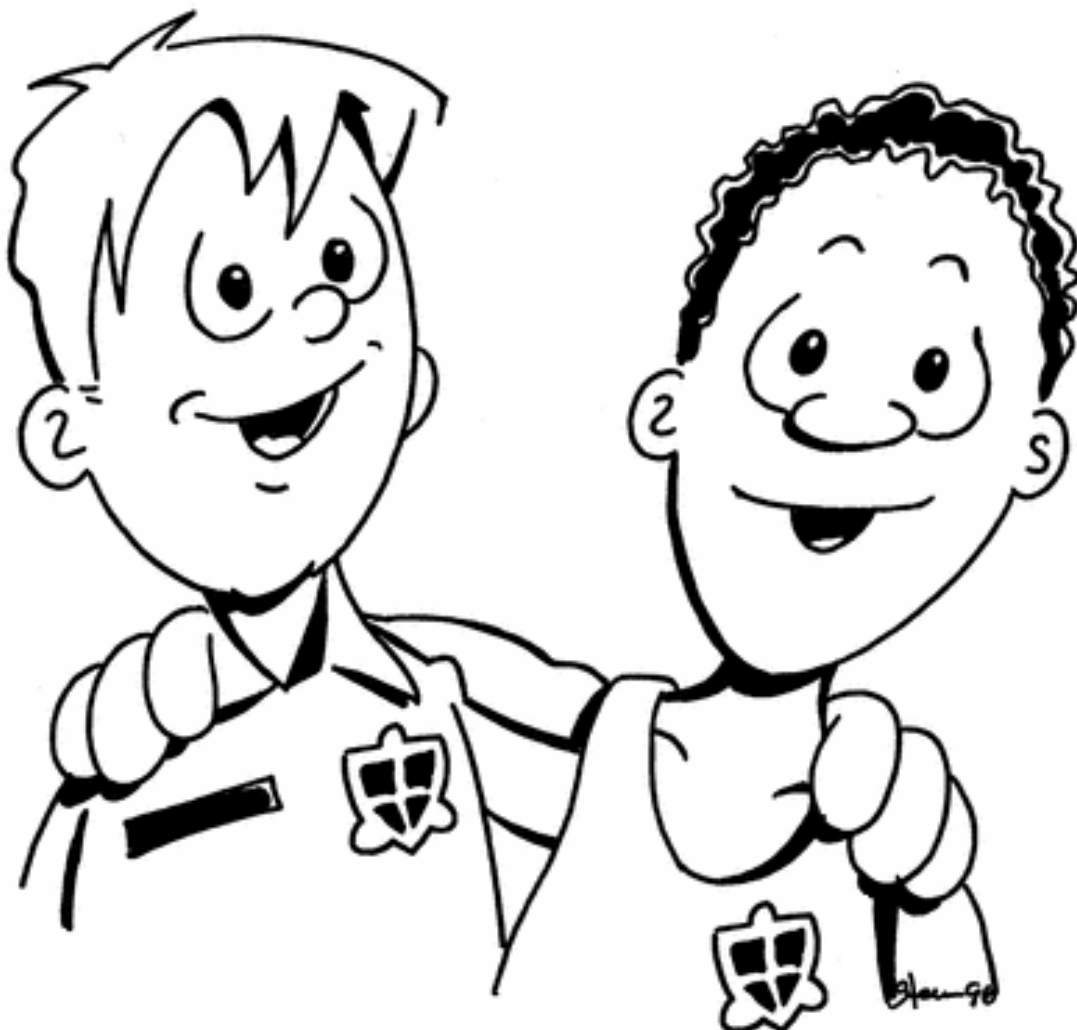
først! Men begavede var de altså ikke. Vildt rundt omkring skød de, mens Kent Klitgaard Jensen og jeg fandt vores brandsprøjte frem, pumpede på livet løs og rettede selvfølgelig strålen mod dem, der havde modstandernes brandsprøjte. Helt sportsligt var det måske ikke. Men sejren var stor!

Til afrunding

At være vokset op i Vester Hornum FDF/FPF er noget særligt. Som vi voksede til, blev vi vist mere og mere tillid – blev anset for at være fuldt i stand til at planlægge og afvikle møder, fra vi var fyldt 15. Og som noget helt naturligt kunne man også prøve sig selv af ved

afslutningerne, godt hjulpet af landsforbundets materiale. Uden Vester Hornum FDF/FPF (som det altså hed dengang, jeg var med) ville min barndom og ungdom have været mindre udfordrende, mindre sjove, mindre oplevelsesrige – og mit liv siden helt anderledes. For eksempel ville jeg aldrig have vovet at give mig i kast med at blive præst, hvis ikke det havde været for ugentlige møder i "Huset", hvor jeg tøvende og vaklende fik lov at prøve det af, som jo faktisk var formålet med det alt sammen: "At møde børn og unge med evangeliet om Jesus Kristus." I V. Hornum FDF/FPF lærte jeg, hvor spændende det møde kan forme sig.

Jens Christian Bach Iversen

FDF

FDF

35 tidligere og nuværende
FDFere har skrevet om
deres oplevelser med
V. Hornum FDF

FDF

29/05

FDF

FDF